

LYŠKÁNORA 65

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Dešten 1075

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Zvláštní sen * Loutkohra * Pozvání Dyniho Longodona * Píseň opilců IV *
* Zam Hadrigern: Pokrok je v řádu a spolupráci * Pršelo * Myško, Fialko... * Tajný deník: 1075 - druhá část *

Motto tohoto čísla

„...S pravdou je třeba šetřit...“

Zam Hadrigern

Zvláštní sen

Jorchen Kierke

Kráčím po břehu di Trindin Máwe
a jsem jeho krásou k smrti omámen
Pak vraceje se kol Máwe di Trindin
poznávám, že sem nejspíš nepatřím
Otáčím se zády k Máwe Trindin di
zřím před očima mlčenlivých elfů přeludy
Koušu se do rtu, žádá bolest, je to sen?

Oni jsou skuteční, to já tu nejsem
Kde jsem?
Kdo jsem?
Jsem?

Loutkohra

Jorchen Kierke

Oponář roztáhne oponu na drátu
zjeví se kulisy košatých akátů
na tlusté tkanici
balík ční visící
nohy mu šhubají v cukavém třesu

Co hutný smrkaneč v klopě kabátu
houpá se hobitě na režném špagátu
ústřední postava
ve vánku plavá

v podivné loutkohře bez partesů

*Klátí se prťavec na pevném špagátu
hadrový maňásek ve větvích akátů
brzy už dokoná
zavře se opona
hlediště setrvá v užaslém děsu*

Pozvání Dyniho Longodona

*Uvedený list je znovunalezeným
autentickým dobovým dokumentem, který stál na
počátku proslulé první kardamské výpravy z roku
devětašedesát.*

Drazí přátelé!

Je tomu již osm let, co jsem zabouchl dveře svého domu a jen se svojí alchymistickou truhlou vydal se vstříc zapomnění. Fakt, že jsem si při tom notně pomáhal lahví, má mnohý z Vás ještě v paměti, a doufám, že mi to dnes nemáte za zlé. Stejně tak doufám, že mi nemáte za zlé to, že jsem o sobě nedal nějaký čas vědět. Však roky běží dál amně se zastesklo po Vaší milé společnosti. Protože si myslím, že prostředí Liscannoru by stále oživovalo trýznivé vzpomínky v mé hlavě, zvu celou Nurnskou družinu na oslavu mých padesátých narozenin. Ta se koná 12. travna 1069 u mých dobrých známých, rodiny Záhrušnickových. Nebojte se snad, že bych Vás nutil k cestování do Mallikornu, i když cesty jsou dnes již dle mých informací bezpečné. Záhrušnickovi žijí v kraji zvaném Domovina nebo též Úpatí. Ten najdete, odbočíte-li cestou na jih na úpatí Čemých vrchů doprava a pojedete podhorským hobitím krajem až do vsi zvané Dobrá míra. Tam trávím léto a tam Vás budu také očekávat. Jmenovitě bych chtěl oslovit

Kutouše, Klabzeje, Dolwena, Luncia, Bašár-Beje, Getda, Menhoriana a, pokud mu to živnost dovolí, i milého Jeremiáše. Ti a i Vy všichni ostatní, kteří nyní hájíte jméno Nurnské družiny, jste srdečně zváni.

S dokonalou úctou se na shledání těší

Dyni Longodon

Beraní dvory,
osmnáctého deštna tisíc šedesát devět

Píseň opilců IV

Dwany Růžicka

*Svatební oslava trochu se zvrhla
nevěsta u plotu potupně vrhla
předtím měla bílé šaty
a teď se tu přes plot klátí*

*Ženich na tom není o mnoho lépe
noha o nohu se mu při chůzi plete
panáky nosí, nedělá přestávky
smrtící jsou ty jeho čertovské dodávky*

*Hraničník do sebe lil litry zelené
je znát, že má svá játra již z kamene
má z pití zelenou kůži i oči
svět se s ním dokola pomalu točí*

*Bratr má také již svou dávku v hlavě
stojáka na rukou nezvládne hravě
přesto se snaží rety své svlažit
aby se výčepní nezačal mračit*

*Proto tu všichni dosyta pijem
na to, že svobodně zatím si žijem
budeme pít nejméně do rána
to už bude roba o panenství obrána*

Zam Hadrigern: Pokrok je v řádu a spolupráci

*Myšlenky a teze velkého elfího učence,
dobrodruha, nativního trindindolana a syna vysoce
postaveného trindindolského komisaře v první
polovině roku 1075 sesbíral, utřídil a dovolil si
publikovat osobní přítel Jorchen Kierke.*

O samosobě

Zam Hadrigern je trindindolský elf, který opustil rodnou zemi, aby v širém světě šířil poselství trindindolského národa. Křestní jméno Zam je v cizině velmi neobvyklé, protože první písmeno “Z” vyslovuje se jako “C”. Tuto skutečnost musí neustále připomínat, neboť průměrná vzdělanost byt' nejvzdělanějších z netrindindolanů je i v současnosti stále s nativními trindindolany nepoměřitelná. Otec Zarna Hadrigerna zastával v rodné domovině vysoký post komisaře. Zda jím dosud je, to však elf neví jistě, neboť s rodinou přerušil styky. Zam Hadrigern je z výše uvedeného důvodu někdy svými soupeřníky nazýván komisařem. Toto označení však nikdy neopomine odmítnout a dodává, že titul komisaře mu zřejmě ani zdaleka nikdy nebude náležet. Je tedy nesporné, že Zam Hadrigern nekráčí ve šlépějích svého otce; zvolil jinou, vlastní životní cestu, která ač obtížnější jest, o to je ryzejší.

O světě

Zam Hadrigern říká, že lidská čeleď (a podotýká, že na zřeteli má zmíněným označením tzv. čeleď humanoidů, tedy myslících bytostí - nejedná se tedy o rasu lidskou, jež toto označení jako většinová agresivně přejala), tak jak ji známe, se člení do ras, a rasy dále do národů. Uvádí následně, že společné soužití ras a národů vždy přinášelo konflikty, ale na druhé straně i nesporné výhody pro všechny. Je však příznačné pro malé a nerozvinuté rasy či národy, že ony výhody pro věčné konflikty nevidí nebo nechtějí vidět. Příčinu své zbídačelé situace spatřují v národech elfských, v jejich vyspělé rase. Elf Hadrigern konstatuje, že elfové jsou rasa stará a věky v ní utvořily moudrost a sílu. Nežádá, aby se příslušníci ostatních ras elfům pro tuto výjimečnost klaněli. Požaduje však, aby k jednání vůči nim bylo přístupováno s patřičnou úctou a pokorou. Aby nebyli za zády haněni jako jacísi ušatí panáčkové, jejichž moc je založena na lezení neelfů po jejich řit'ovodech. Tyto ohavné výrazy navíc užívají primitivní pologramotné národy; ve slovnících elfských sotva by je bylo možné vyhledat. Je třeba mít na zřeteli, pokračuje elf, že elfové nejsou žádné komické figurky z příběhů pro děti. Toto je třeba si zcela vážně uvědomit.

Zam Hadrigern se zcela pochopitelně zásadním způsobem ohrazuje proti hobití teorii, že

elfové žijí na stromech. Považuje tuto bohúpoustou lež za zloajnou pomluvu, která pramení z naprosté nevědomosti těch, kteří ji rozšiřují. Elf se však nemíní pouze ostře vymezit proti zmíněnému tvrzení, ale zásadní nesouhlas také vědecky vysvětluje. Konstatuje, že samozřejmě existují osoby, žijící v korunách stromů, ale to jsou buď jižní divoši nebo zánícení druidi, přičemž na okraj podotýká, že druidy zmiňuje s veškerou úctou k nim. Tuto noticku lze chápat jako adresovanou trindindolským druidům hraničním. Druidskými samotáři, jak rozvádí myšlenku dále, pochopitelně mohou být, mimo jiné, i elfové. Nicméně žádný ze známých elfích národů v korunách stromů nežije, uzavírá Hadrigern rezolutně téma a odkazuje na studium příslušné tématické literatury.

Že mnohé z pmlouvačných pseudoteorií pocházejí od hobitích zneuznanců, chápe Zarn Hadrigern za podložené mnoha konkrétními odhaleními, a na vrub těmto samozvancům posílá vzkaz, aby si vypláchli svá nevmáchaná ústa. Zvláště když tyto práce dýchají rasovým podtextem, který si bere na paškál mnohé jiné národy a rasy, zřídka kdy dokonce i barvu kůže. Elf s hořkou grimasou shrnuje, že by očekával, že příslušníci neřádných národů budou mít více tolerance k těm, co se liší.

Které rasy, či plemena, jak jsou někdy označovány, jsou řádné a které nikoli, v tom má elf nezvratně jasno. Cituje odbornou literaturu, která definuje, že řádná, tedy tradiční plemena, jsou podle většiny zdrojů elfové, lidé a trpaslíci. Zarn Hadrigern odkazuje, aby každý, kdo se v rasové otázce neorientuje, si problematiku pečlivě nastudoval z knih. Zároveň říká, že poznatky skutečné rasové teorie nejsou založeny na urážkách, fámách a polopravdách, ale na historických faktech. I při proniknutí do hloubi teorií o rasách je však třeba chovat respekt ke každému, kdo se chová slušně. Platí totiž, že rasa a její příslušník není to samé. Chápu-li elfova slova správně, tak jedinec se z kolektivní viny své rasy správnými činy může vyvinut.

Zarn Hadrigern přichází se zajímavým zjištěním, že příslušníci některých ras v psaném projevu důsledně označují jméno své vlastní rasy velkým písmenem, což je z lingvistického pohledu nesmyslné. Není žádným překvapením, že tuto anomálii užívají také hobiti. Učený elf zvláštní ukaz považuje pochopitelně za směšný a žertuje, že jakýsi

smysl by zmíněná anomálie mohla mít pouze v případě, že by se malým hobitům jejich malost musela takovýmto způsobem kompenzovat. Jedná se zdánlivě o humornou noticku, nicméně její humor je hořký. V podtextu je totiž cítit, že některé zneuznané rasy či národy trpí silným a hluboce zakořeněným komplexem méněcennosti. To si Zarn Hadrigern ve své učenosti plně uvědomuje. Na jev tedy záměrně, ač s dávkou odlehčujícího humoru, poukazuje, protože jeho protozdroj považuje za velmi zhoubný.

Ačkoli pan Hadrigern opustil Trindindol, ten stále zůstává jeho milovanou domovinou a elf se cítí povinován věností ke své vlasti. Není tedy divu, s jakou vehemencí se vymezuje proti nepravdivým nařčením vzbuzujícím protitrindindolské nálady. Proto se velmi ostře ohrazuje proti výrokům, hanobícím ať již Trindindol samotný či cokoli, co je s milovanou vlastí spjaté. Proto se cítí být takřka povinován ostře vystoupit proti tvrzením některých byt' ojedinelých hlasů, poukazujících na údajné trindindolské masakry žen a dětí, a hovořících o ozbrojených složkách země jako o tlupách hrdlořezy, neštítících se takřka ničeho. Neváhá zastati se ani dobrovolného hraničního sboru, jehož hrdinné hlídky a oddíly jsou tvořeny z naprosté většiny neelfy. Přes patrné pohnutí zůstává k takovým útokům chladnokrevným a žádá si nezvratné důkazy. Těch se mu, pochopitelně, stran oponentů nedostává. Zarn Hadrigern však přesto trpělivě vysvětluje. Popisuje hraničníky (některé zná i osobně) jako muže, kteří mají silně vyvinutý smysl pro řád a kteří práci pro společný cíl podřídili osobní život. Bryskně dodává, že respektování autorit a řádu, tedy obecně platného běhu věcí, je správné. Za to si elf hraničníků váží.

Pokud je hovořeno o řádu, Zarn Hadrigern se vztyčeným varovným prstem podotýká, že existuje řád a pseudořád. Typickým příkladem pseudořádu je řád kortoský. Dodává, že zmíněný pseudořád by řádem nenazýval, neboť se jedná o velmi fragilní řád vřícího kotle. Přesto elf nad osobami, které nadevše touží ctít řád a ze zbrklosti či nevyzrálosti přimknou se k pseudořádu, neláme hůl. Je si plně vědom skutečnosti, že každý prohlédne v jiném věku. Myslí si, že tito lidé, stojící na scestí, mají přesto před sebou velkou budoucnost, pokud jim bude včas pomoheno. Elf Hadrigern se sám zmíněné pomoci nezříká. Adresuje tedy těmto lidem upřímné poselství. Říká,

že jemu samému se už poznání dostalo, pro něj bylo již místo určeno, a určenému místu se nevzpírá. Každý potřebuje své místo! Zarn Hadrigern už dávno pochopil, že kdyby šel proti řádu, nikam by to nevedlo. Pokrok, a to je to poselství, je v řádu a spolupráci. To je třeba si uvědomit. A právě k ochotě pomoci pochopit tyto základní principy je Hadrigern dosud tápajícím jedincům cele hotoven.

Z rozšiřování útočných řečí o Trindindolu a smyšlených pogromech Zarn Hadrigern viní tzv. volnomyšlenkáře. Mezi zmíněné volnomyšlenkáře řadí mnoho hobitů, které poznal, ale není si zcela jistý, zda může být nebezpečné volnomyšlenkářství generalizováno na hobity jako na celek. To znamená na plemeno jako takové. Elf říká, že z rozporů filosofií vyznačují řádu a volnomyšlenkářského proudu pramení občasné různice názorů. A podotýká, že je dobře, pokud zastánci obou tezí dokáží udusit ostré spory už v začátku.

K otázce Trindindolu a pracovní povinnosti hobitů menšiny elf Hadrigern sděluje, že hobiti v žádném případě nejsou na práci nasazováni. Je přeci na nich, ať si sami vyberou. Elf otevřeně říká, že vedení země rádo vidí, když je každý hobit zaměstnán v oboru, ve kterém je profesionálem. Kdo však zájem nemá, dělá pochopitelně něco jiného. Odmitá však, že by hobiti byli nějak cíleně předváděni v cirkusech. Cirkus je záliba chudých, říká odmítavě elf, a to my elfové neorganizujeme. Je holou pravdou, že trindindolští elfové nejsou chudí, a to ani duševně, ani materiálně. Z vyjádření tedy vyplývá, že pokud jsou organizovány nějaké cirkusy, jsou jen a pouze doménou hobitího etnika.

O družině

Zarn Hadrigern je si velmi dobře vědom, že výsledný pohled na jeden a ten samý bod zájmu ve společenstvu je dán průmětem pohledů jeho jednotlivců. Náhledy jednotlivců jsou ovlivněny mnoha faktory, mezi nimiž vyniká obzvláště vzdělanost a mentální úroveň každého z nich. Zarn Hadrigern zaměřuje se zejména na vidění událostí, jež jsou spouštěči a katalysátory konfliktů. Moudrý elf tedy uznává, že každý jednatel vidí a vnímá družinové konflikty jinak, ale podotýká, že většina družiníků zpravidla reaguje teprve v okamžiku, kdy omezené vnímání dotyčného konflikt zaregistruje. A toto je opět dáno mentálními limity. Zarn Hadrigern jde vždy naopak k samému ohnisku sporu, k jeho podstatě, k čemuž využívá síly informací. Události

analysuje a zkoumá ke kořenům, pojmenovává jejich spouštěče, aby v budoucnu byl schopen jejich vznik předvídat a eskalaci následných řetězových reakcí kontrolovat a usměrňovat k řízenému zániku. K tomuto využívá především, jak zmiňuje, informace z první ruky. To znamená, že podstatou všeho je neustálý sběr, třídění a vyhodnocování informací. Takového ryze vědeckého postupu většina lidí není schopna; nižší rasy jednají spíše instinktivně, či ještě hůře - pudově. Přičemž platí, že instinkt a pud není to samé.

Zarn Hadrigern otevřeně říká, že v Nurnské družině to občas vše z rasových důvodů. Jedná se o různé formy rasových projevů, mezi kterými jmenuje pošťuchování, škodolibé šprýmy, ale i závažnější jevy, jakými jsou pomluvy a fámy. Říká, že takové jednání je výsledkem a otiskem zvyklostního modelu chování, který je hluboce zakořeněn v gwendarronské populaci. Nurnská družina, která je s Gwendarronem místně i personálně spjata, pochopitelně v celkovém souhrnu stejné defekty chování vykazuje. Elf svou teorii o rasách, národech a výhodách společného soužití aplikuje i na družinu. Apeluje, že v družině by měly fungovat stejné principy, nicméně podotýká, že zatím tomu tak v plném rozsahu není. Uvádí, že se stalo družinovým koloritem na jedné straně obviňovat elfy z neúcty k ostatním rasám, a na druhé straně mít škodolibou radost z konstrukcí pomluv proti nim. Zarn Hadrigern se zcela kategoricky zavazuje, že pro morální očistu družiny učiní cokoli. Slibuje, že bude nadále a s o to důraznější vehemencí upozorňovat na momenty, kdy budou elfové napadáni, a osobuje si právo konat, bude-li urážkou pobouřen natolik, že ji nebude moci snést. Toto nesporné právo nelze panu Hadrigernovi upřít! Zejména v době, kdy uvolněná volnomyšlenkářská atmosféra v řadách družnictva dává prostor prokazatelně negramotným jedincům provolávat vůči elfům a elfímu národu věty sprosté a dehonestující, či výhrůžky podobného zma. Hadrigern uvádí, že by byl rád, kdyby jakékoli spory byly řešeny skrze přímou rozmluvu za účasti družinového vůdce. Vůdce je třetí stranou sporu a zárukou nestrannosti. Elf však podotýká, že jakékoli rozmluvy musejí mít určitou základní intelektuální úroveň a nesmějí být vedeny pod vlivem kořalečného opojení. S tím nelze než plně souhlasit. Zarn Hadrigern otevřeně hrozí, že pokud stran některých jednotlivců nebude upuštěno od rasistických poznámek, může zvolit krajní řešení - oznámit dotyčného slovně Trindindolské radě.

Pokud jsme se dotkli otázky družinového vůdce, z elfova jednání i úvah je patrné, že zmíněnou autoritu bez výhrady ctí. Říká, že dělení kořistného je pouze a jen jeho záležitostí, a pokud průběžně zveřejňuje výši příslušných podílů, je to pouze jeho dobrá vůle. Dělení kořisti je vůdcovou výsadou a před definitivním rozdělením může svůj předchozí postoj kdykoli bez udání důvodů zrevidovat. Zarn Hadrigern říká, že právem družiníka je poukázat na svoje zásluhy, a je velmi překvapen, že družiníci svého práva nevyužívají častěji. Elf konstatuje, že rozšířeným nešvarem neelfů bývá namísto proklamace zásluh vlastních opět raději závidět zásluhy druhým. Mějme však na paměti, říká, že když má někdo na svoje zásluhy poukazovat, musí je také mít! Myšlenku elf uzavírá slovy, že všichni se musí snažit si svůj díl kořisti zasloužit a hlavně se vrátit domů ve zdraví. Zdraví a život, to jsou hodnoty, které Zarn Hadrigern jednoznačně a rezolutně povyšuje nad hodnoty materiální. Je smutné, že takto jednoznačně postavený hodnotový systém není většinově sdílen.

Dle elfa Hadrigerna má být družina kolektivním elementem, jehož nezbytností je soustředit se na to, kvůli čemu existuje. Je zde bezesporu míněna prvotní myšlenka. A myšlenka je nezbytné podřizovat všechno. Učených sporů i hospodských hádek si můžou ti, kteří mají zájem, dosytost užít až po naplnění kolektivního poslání. Není žádným překvapením, že za výkonného nositele kolektivního poslání a myšlenky považuje Zarn Hadrigern vůdce. Říká, že vůdce směřuje konání družiny skrze rozkazy, a dodává, že tedy o rozkazy je nutné vždy se obracet pouze k jeho osobě. Vůdce není možné v žádném případě obcházet. Pan Hadrigern uvádí jedinou výjimku, která je tolerovatelná a legální ve skrovných případech vůdcovy absence či indispozice. Za takových okolností, uvádí elf, je možné spokojit se s vůdcovým zástupcem. Na závěr učený elf vyslovuje pohrůžku, že pokud autorita vůdce bude někým znectěna, může dotyčný rebel pocítit zlé účinky trindindolské magie z týlu. Takový trest elf s trochou nadsázky rozverně nazývá: ukázat, zač jsou v Trindindolu koláče. K výše uvedenému Hadrigern trefně podotýká, že absence chápání jediné právoplatné autority v družině je příznačná obzvláště u hobitů. Hadrigern konkrétně uvádí, že hobiti jsou samá výmluva a při svých rebeliích odvolávají se vždy na ústa někoho jiného. Buď na konkrétní nepřítomnou osobu, či na abstraktní zjevení typu rozličných duchů či būžků; znám a doložen je

případ, kdy rebelující hobit hovoří ústy jakéhosi Nejvyššího. Zarn Hadrigern shrnuje, že hobiti, pokud je jim dán prostor, mají vrozenou tendenci chovat se jako utržení ze řetězu.

Zarn Hadrigern také uvádí, že obzvláště mentálně prostší spoludružiníci, zejména pokud je výprava časově či informačně náročnější, zaměňují skutečný cíl za cíle podružné. Apeluje především na ty chápavější jedince, že cílem nebývá chránit všechny poutníky, jejichž cesty se s tou Nurnskou poutí na delší či kratší čas spojí. Nadevše vyzdvihuje prvotní cíl a poslání. Elf podotýká, že záměnou nosného cíle za cíle falešné jsou konána bezhlavá hrdinství. A právě tato hrdinství mívají své zbytečné oběti.

Komisařův syn nade vše ctí a vyzdvihuje řád a autoritu. Pro méně vzdělané dodává, že za řád si mohou dosadit domluvený postup při dělení kořisti a za autoritu vůdce. Podotýká však, že přirovnání má být chápáno pouze jako příklad bez souvislostí. Jako polopatický příklad pro nechápavé. Tomu už skutečně nelze nerozumět, pokud dotyčný elfovým slovům porozumět vůbec míní.

Některé ojedinělé výtky, že by snad družinová elfové své oponenty ponižovali, elf Hadrigern kategoricky odmítá. Závazně prohlašuje, že o takovém jednání nemůže být ani řeči. Oponenty nabádá, že pokud nejsou schopni korektních verbálních formulací, je lépe zvolit písemnou formu projevu, který před samotnou publikací mohou revidovat a řádně promyslet. Přitom však je třeba dbát nejen na obsahovou stránku, ale obzvláště i na správnou gramatiku. S úsměvem Hadrigern shrnuje, že příkladně zachování mlčení a správné umístění uvozovek je to, oč by takovým osobám mělo jíti především. Lingvisté vědí, že nesprávně umístěné uvozovky mohou obsah sdělení diametrálně pozměnit.

Zarn Hadrigern se necítí být oprávněn rozhodovat o tom, kdy má případný oponent mluvit a kdy ne. Přesto je přesvědčen, že je někdy vhodné, pokud se oponent komentáře zdrží, a je jediné dobře, když si správný okamžik osobně v pravý čas uvědomí. Elf také zcela zřetelně dává najevo, jak vážně bere hlas spoludružiníků ohledně profesionálních výkonů ostatních. Dělá na něj velký dojem, když profesionální výkony jednotlivce jsou ostatními hodnoceny kladně. Dodává však, že vztah

mezi profesionalitou a rovností je třeba ponechat stranou.

Pršelo

Jorchen Kierke

*Pršelo, proto je pěšina rozmoklá
v blátě se rysují hobiti šlápoty
oddíl byl rozvinut v rojnici, z němých řad
tu a tam uniknou vzrušené šepoty
Stopaři v podřepu zkoumají otlaty
měří je provázek, čichají k prsti
poskrovnou důkazů zachytly bodláky
útržky tkaniny, chuchvalce srsti
Podstatným jeví se výskyt slin ulpělých
obzvlášť, když zůstaly havětí netknuty
stáří lze s poměrnou přesností určit z nich
rozdílem vnitřní a venkovní teploty
Ledvaže před chvílí prchali k hranici!
Hobiti náplavy! Beze všech pochyb!
Vojáci hrnou se v divokou štvanici...
za nimi vozejky s lačnými fochy*

Myško, Fialko...

*Milostný dopis jakožto dobový dokument
nalezený v pozůstalosti trpaslíka Hefta Tarase,
pozdějšího manžela Fialy Ōmorkové.*

Pre Fialu:

Myško, Fialko
heném přijdi ku mňa; bež po cest' a zpátky
tak pul mile; buď velica nenápadná
Su tu tvoje Heftisko
Moc ťa chcu!!!

Tajný deník: 1075 - druhá část

Jorchen Kierke

20. ponovorok 1075

Byl pozdní večer, když jsem v hospodském lokále právě probíral u korbele piva s barbarem Grendellem situaci kolem svého domu. Cítím se být totiž starostou poněkud podveden. Dům, který jsem před pár dny zakoupil, byl mi G.Moskytem prezentován jako elfí stavení, stavení

po ctihodném pánu Melchizedechovi. Že v domě dlouhý čas bydlel smradlavý hobit, a ještě ke všemu nejhorší ze všech, jaké jsem kdy poznal, to mi zůstalo zatajeno. Vtíravý pach hobitiny jsem původně přičítal pachu myši moči, avšak potom jsem v jedné skřini objevil řidké podvlíkačky s vyšitým jménem Horác Lipový. Myslím si, že to je pravý důvod, proč byl dům k mání tak lacino. Dlouho, dlouho potrvá, než zápach hobitiny vyvane a znesvěcení pokojů nečistou přítomností hobitovou bude rukou pracovitou napraveno.

Dřepěli jsme tedy v krčmě, když tu vstoupil do nálevny plešatý chlap. Měl posekaný obličej, samá špatně zhojená jizva a šrám, a jak jinak - začal žadonit o nějakou práci. Představil se jako Bald a ačkoli nás to valně nezajímalo, prozradil o sobě, že skončil v armádě. To znamená, že ho nejspíš vyhodili a teď mu došlo, že je na mizině a na dně. Abych se zbavil jeho jímavého vyprávění, vedeného beztak snahou přijít si na nějakou almužnu, dal jsem mu za zlatku vykopat díry v ledu na obecním rybníce.

Příšerný nečas, panující nad zšeřelým liscannorským údolím, přivábil do vesnické knajpy další obyvatele. Stalo se něco divného - prokazatelně se otrásla země, všichni jsme si toho všimli, a potom znovu. Otřesy se s nepravdělností ozývaly po několik hodin. Worrel zřejmě tuší, o co může jít. Právil, že se nacházíme v descendantu hada, stigmatu života. Není to však prý jednoznačné, je to totiž svázáno i se stigmaty smrti. Dodal, že se jedná o vícerozměrné záležitosti, ale je to jasné. Mně to tedy jasné vůbec není. Ani ty otřesy, ani Worrelovo vysvětlení. Myslím si, že nejsem sám.

21. ponovorok 1075

Další otřesy mě probudily z divokého sna asi ve tři hodiny v noci. Rány se ozývaly opět nepravdělně asi do pěti hodin. Potom jsem naštěstí zadřímł.

Ráno Worrel přinesl do hospody nějaké barevné lejtstro s obrázky, jakési magické schéma. Nad pergamenem pokrytým znameními a runami tajemně řekl, že descendant je tady nahoře ve stigmatu smrti, a to je prý něco strašně zlého. V určitých hodinách se jeví býti něco v nepořádku. Ano, to mohu potvrdit - konkrétně včera mezi sedmou a devátou večerní, a dnes mezi třetí a pátou ranní. Worrel ještě podotkl, že s třetí hodinou ranní,

v hodině štíra, se to běžně nestává. Třetí hodina je prý totiž v kvadrantu ohně a působí na kvadrant vody určitým zvláštním způsobem a působí tak na hodinu sedmou a osmou. Nevím, co se s Worrelem děje. Dříve takový nebýval. Potom přijel Gerlrod z Nurnu a řekl, že tam se to dělo taky.

Rachocení se ten den ještě několikrát opakovalo.

23. ponovorok 1075

Pokud bylo doteď počasí nevlídné, dnes se šeredně zkazilo. Nad krajem zuří bouře provázená vichrem. Cizák Bald je zaplacen obcí jako prohazovač cest.

Večer navíc začal smrdět vzduch. Podivný zápach spaléniny je velmi čpavý, až slzí oči.

24. ponovorok 1075

Všude, kam oko dohlédne, je vidět černý sních. Nánosy popela se jeví být jakoby nachrstané v pruzích. Popel zřejmě přinesl vítr, ale odkud? Nurn je prý také pokryt popelem. Thogey, vyběrač chrámových kasiček, říká, že před chrámy se srocují davy vyžděšeného lidu. Worrel asi hodinu dřepěl nad magickými obrázky svého pergamenu a poté zadumaně zkonstatoval, že je to jasné. Princip je prý rovnováha. Nemáme to brát na lehkou váhu, je to totiž netradiční. Ale co je netradiční? Co nemáme brát na lehkou váhu? Proč elfí učenec nehovoří konkrétněji?

Gerlrod Moskyt osedlal koně a odjel do Nurnu.

27. ponovorok 1075

Starosta Moskyt se vrátil se saněmi, naloženými zásobami jídla. Domlouvá s hostinskou jejich uskladnění ve sklepě hostince U hrocha. Říká, že jde o potraviny pro všechny na horší časy. Nurnští obyvatelé prý také křečkují zásoby a armáda zatím situaci vyhodnocuje. Není jasné, co se děje, ale něco se děje. Tu Lesnou jsme tenkrát měli vypálit do základů. Myslím si, že něco z Elone zbylo a toto je její hněv. Worrel věští něco o tom, že jsou periody, které procházejí. Tedy nuanční záležitosti, které někdy udeří tvrději. O čem to, u všech bohů, vlastně mluví?

3. chladen 1075

Život se pomalu vrátil do normálu. Avšak udála se taková velmi zajímavá věc. Gerlloda

Moskyta navštívil elf. Posel. Předal mu list. Na druhý den do svého sídla v Nurnu, v Zahradní ulici číslo 13, zve Nurnské pan Iemarlien Gwardit. Iemarlien Gwardit! Trindindolan! Není snad ani možné, že mě potkalo takové štěstí, taková čest. Gwarditové, a to řekl Zam Hadrigrern, kterému věřím a kterého si vážím, je velmi vážený trindindolský rod. I.Gwardit je člen Rady, spravující zemi. To, že se soudce Gwardit obrací na nás, považuje elf za natolik neuvěřitelnou věc, že si myslí, že zmíněný dopis by měl být jednou zarámován a vyvěšen na odiv v hospodě U hrocha. S tím nelze jinak než vřele souhlasit.

4. chladen 1075

Dnes je můj velký den! Vstal jsem brzy, umyl se a slavnostně, leč vkusně oblékl.

Zahradní ulice, nůbl čtvrt', pěkný dům se zahradou. Otevřel nám pan Cindren, doručitel listu, a uvedl nás do pracovny k panu Gwarditovi. Všechno kolem je tak elfské! Všechno v ladu, vyplané detaily! Iemarlien Gwardit, důstojný muž s pečlivě zastříženými vlasy, si s námi podal ruku a řekl: "Mantúlie!". Mantúlie znamená elfský Vítejte. Mám to štěstí, že zrovna touto dobou pracuji na pojednání o Rieniu Gwarditovi, zesnulém synu soudcově, takže jsem v otázce onoho rodu poměrně sečtělý. Proto mě trochu zarazilo, že pan soudce vypadá na padesát let. Totiž R.Gwardit byl druhým nejmladším ze čtyř soudcových dětí a když v roce 1066 zemřel, bylo mu 44 let. Takže si myslím, že I.Gwardit bude s největší pravděpodobností jedním z Věčných.

Zatímco jsme ujídali vybraných sýrů a upíjeli lahodné víno, Iemarlien Gwardit přešel k věci a předestřel stručný příběh. Všichni jeho potomci jsou již mrtvi, s výjimkou dcery Frivaé. Víím, že u Frivaé bylo v mládí objeveno Chlii magické pnutí a dívka byla odvedena ke studiu magických věd na Trindindolské universitě. Soudce Gwardit sdělil, že v minulém roce Frivaé odešla z domu a opustila Trindindol. Toužila poznat Nurn. Není mi úplně jasné proč, ale takto se věci mají. Krátce a dobře v polovině jarnu 1074 odešla s doprovodem a ubytovala se právě v tomto domě. Mínila studovat staré svazky v Nurnské knihovně. Věnovala se historii a měla velké nadání pro léčitelství. S rodinou udržovala čilou korespondenci. Poslední zpráva od Frivaé se datuje k 19. hodovanu 1074, ve zmíněném listu prý byly zmínky o plánované pouti na jih do Wallimoru. O

důvodech cesty se však nezmínila. Zvláštní také je, že se na cestu vydala pouze v doprovodu služebné, nějaké hobitky.

Ještě jsem si všiml jedné věci. Ten Cindren je určitě voják. Má takové rázovité pohyby a na jeho šlachovitém těle je poznat, že pravidelně cvičí.

GWENDARRONSKÁ MOBILISACE

*Na Náměstí uzdrvených přichvátali všickni
i ty co mají koňové i ty co mají klisni
někdo přijel na prasatu, na ušatý osle
bléskaly se metále a přihovnaný hozle
Kdo měl holý pazoure, dostal prkno s hákem
óbršajba zaběkal o fechtuňku náákém
kvůliá to mužovi, co na hradě trůně
z rozvařených fazulí rozlila se vůně
S nacpanýma bachory duňá vojsko v štrůdle
ženský vilně čuměji a můzika hudle
důstojně a pomali se v sesli na vemblůdu
šine soudce-úkonář od polného súdu
On má órdnunk na hrbu, azda jsme tu všickni
když velejí zaběkat, že přidáme se k písni
je to pajšl armády, umí vázat úzle
dezertýra potresce, jak by to byl kůzle*

Iemarlien Gwardit se tedy ihned s osobní družinou vypravil do Nurnu a uvedl dceřino zmizení ve veřejnou známost. Dozvěděli jsme se, že dny I.Gwardita se krátí. Jeho zdravotní stav není v pořádku. Ačkoli poslední dobou vztahy s dcerou nebyly nejlepší, potřebuje, aby se vrátila. Chce, aby majetek rodu zůstal v rodině.

G.Moskyt přišel s domněnkou, zda by ve zmizení Frivaé nemohl hrát roli milostný motiv. Toto trindindolský soudce rozhodně odmítl.

O Frivaé zaznamenávám následující postřehy:

Vypadá na třicet let, ale je to holý nesmysl, v porovnání se známými informacemi o věku Riena Gwardita jí musí být kolem padesáti. Frivaé je oddaná vlasti a rodině. Prahne po poznání, je to jedna z nejlepších léčitelek. Vyučovala léčebnou a ozdravnou magii na Trindindolské universitě. I.Gwardit podotkl, že se jedná o famózní výsledek. Před zmizením Frivaé odhlásila pronájem, zaplatila dlužné nájemné a propustila doprovod. Ponechala si pouze hobitů přísluhu, jejíž jméno zní Zemilina Cirousová. Cirousová je padesátiletá tlustá hobitka. Frivaé odjela 22. hodovanu 1074. Nepřilíš

vřelý vztah otce a dcery byl zapříčiněn tím, že I.Gwarditovi se pro jiné povinnosti nedostávalo času na rodinu.

I.Gwardit má plán. Chce, abychom se doptali na dívčinu přítomnost užitím pomoci astrálních sfér. V první chvíli jsme věc pochopili tak, že my se máme se sférami spojit, což jsme rezolutně vyloučili. Soudce Gwardit však, zdá se, má vše již předem pečlivě rozmyšleno. Dle vlastních slov vrhl již energii tímto směrem a zařídil přízeň jistého theurga, který uspořádá tajný rituál, který bude proveden zde v tomto domě. My budeme pouze tiše přihlížet. Muž, který rituál povede, prý těmto věcem rozumí. Dostalo se nám krátkého poučení. Spojení se sférami prý probíhá vizuálně, nikolivě verbálně. Rituál musí být veden zkušeným odborníkem, jinak hrozí veliké nebezpečí. I.Gwardit zřejmě ví, o čem mluví, protože je prý praktikujícím theurgem. Na muže, jenž rituál povede, obdržel doporučení z Velkého laboratoria v Nurnu, což je alchymistický cech. To je ten cech, co na základě Rorejsovy vyhlášky je oprávněn od nového roku provádět osobní prohlídky a mučení. Theurg se jmenuje Zegrin Dudek a je to kudůk. Došlo mi, jak asi zajistil jeho přízeň. Uplatil ho. Být na místě pana soudce, kudůkovi bych příliš nevěřil. Zdá se však, že má vše pečlivě promyšlené a pevně v rukou.

Po dokončení theurgova rituálu máme dále za doprovodu elfa Cindreana pátrat po Frivaé a přivést ji zpět. To bude naše poslání. Je dobře, že s námi pojede voják trindindolské armády. Další elf v družině, a ještě vycvičený, se vždycky hodí.

Domluvili jsme se, že zvolíme vůdce, aby další jednání podléhalo jednotnému řádu. Po velmi zajímavém hlasování byl vůdcem zvolen Worrel Sovák. Worrel Sovák! Elf a přítel! Myslím si, že Nurnské družině se začíná blýskat na lepší časy. Konečně i jiným pomalu dochází, jak je dobré nechat se vésti a následovat ryzí elfství! Worrel Sovák jako svého zástupce ustavil Gerlloda Moskyta. Moudré rozhodnutí. Moskyt se v gwendarronských poměrech vyzná, je zkušený, oddaný králi a své vlasti. Hodnoty, které uznává, jsou obecně vzato správné. Je to voják, bude si tedy s Cindrenem, naším průvodcem, rozumět v osobní i profesní rovině.

Jedna poznámka: všiml jsem si, že Darkal Dorn, bývalý pirát, je vyzbrojen prazvláštní

zbrání. Jedná se o prkno s hřebíkem, které zakoupil od trpaslíka Bolbucha. Své zbrani říká Havraní zobák. Odkud se vlastně vzal tenhle ten Dorn?

Vůdce Worrel říká, že zmíněnému rituálu se správně říká invokace. Invokace proběhne v tomto domě v horním patře. I.Gwardit nám předal obraz Frivaé. Portrét rolují do batohu, rám zdobený zlatými slavičky vracím. Jestli autor nelže, a není k tomu důvod, je Frivaé velmi pohledná.

Invokace. Jak zní to slovo tajemně. V rozlehlé čtvercové komnatě již bylo vše připraveno. Nábytek odsunutý do rohů a přikrytý cíchami. Zegrin Dudek, doladující poslední detaily, v hrubých rysech naznačil, co se bude dít, co smíme a co naopak nesmíme. V zásadě nesmíme nic a smíme jenom tiše zírat. Mimochodem, ten kudůk je pěkně starý a kulhavý dědek. Kolem krku má zdobený šál popsáný runami.

Středu zatemněné místnosti vévodila železná čtyřnoha, podpírající nějaký krystal. Kolem v dvousáhové vzdálenosti rudou hlinkou nakreslený kruh, lemovaný miskami s bílým práškem. Čtyři větší misky v nohách podstavce. Vně kruhu směrem k západu stojan s tlustou knihou, na níž patrně časté užívání. Rozestavěli jsme se do koutů místnosti a vyslechli si poslední instrukce: Dudek vyvolá obrazy; nikdo během obřadu nesmí překročit kruh. Hadriger utrousil něco o larvách. Odkázal jsem jej na přednášku královéoborského druida Horáčka “Vývojová stadia hmyzího hovádu”.

Invokace. Dudek tasí louči. Je v transu. Bojím se. Jinak tma. Louč postupně zapaluje misky. Bílý plamen. Dudek nesrozumitelně mumlá. Klení alghacharských skřetů? Hrdelní bublot? Čtvero misek uprostřed vydává výšlehy namodralého kalného světla směrem ke krystalu. Krystal září. Nekonečná doba, svědění v morku kostí. Mumlání dědka, tajemné formule. Rozumím jenom slovům Frivaé, Gwardit a Zefiel. Kdo je Frivaé a Gwardit, to vím. Zefiel neznám. Dudek to opakuje dokola. Mantra. Čas letí. Světlo pulsuje stále rychleji. Náhle se rozlétá do prostoru v sloupu zářící mlhy. Je to tady. Začínají se zhmotňovat obrazy. Záblesky krajiny. Moře. Vlny. Točí se mi z toho hlava, svírá se žaludek. V mlze obrys. Postava. Leží. Zostřuje se, přibližuje. Je oblečená. Drobné prsy - žena. Dřevo. Ruka pod hlavou. Leží na boku. Dudek mumlá. Dřevo s otvory. Mříže. Klec. Trestná klec? Vlasy. Frivaé. Zraněná, znavena. Špinavé šaty, zabláčené.

Násilí neurčitého druhu. Další postavy. Vepř. Ne. Tvor. Ne - hobit. Objemné prsy. Žena. Tlustá hobitka. Cirousová? Ve stejné kleci. Dělá s ní něco. Co? Stará se o ni. Další žena. Lidského rodu. Prkna sbitá do tvaru mříží. Klec visí. Na mechanismu. Všechny ženy ve stejných hadrech. Pytlovina hrubá nějaká. V rohu nádoby. Ozývají se z nich zvuky. Ozvěna. Obraz se vzdaluje. Další klece. Kladky. Další klece. Mnoho klecí. Hora se strženým úbočím. Důl s šachtami. Hlavní cesta. Bláto. Ruch. Spousta lidí. Vlajky vlají. Praporce. Černá a rudá. Tábor zajatců? Otroci tlačí vozíky hlušiny. Žádná zvířata. Lidé jsou zvířata. Žádný sníh. Bahno. Prší. Biče. Nad dolem stavby, baráky. Ploty. Hřmí. Obrovská hora. Bledne. Obraz bledne. Vytrácí se. Dudek vhadzuje prach. Volá Zefiela, Frivaé a Gwardita. Nepomáhá to. Je konec.

Invokace končí. Dudek je lehce roztrpčen. Odcházíme tiše do přízemí a necháváme kudůka v začouzené komnatě svému osudu.

Závěrečné jednání s I.Gwarditem, vedené vůdcem Worrelem, točilo se kolem peněz. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že bylo vedeno z naší strany v poněkud nedůstojném duchu, který nazval bych z jiných okolností vydíráním. Nechtěl jsem působit elfímu vůdci potíže a jednání jsem opustil, tzn. neznám přesnou částku, na které se tito dva pánové usnesli, pouze vím, že nám Cindren vyplatil zálohu.

Na Hadrigerovo opakované naléhání na téma Gwarditova zdravotního stavu víme tolik, že trpí nějakou vnitřní nemocí a zbývá mu nanejvýše rok života. K tomuto mám jeden osobní poznatek - všiml jsem si, že si elf barví vlasy a tvář má umně pokrytu silnou vrstvou líčidla. Asi na tom je skutečně velmi zle. Iemarlien Gwardit se rozloučil zvoláním “Namarie”. Namarie je elfský výraz a znamená to něco jako “S bohy”.

Dům jsme opustili v několika skupinách s jasnými úkoly. Zjistit všechny dostupné informace o Frivaé v Agerru, Numské knihovně a na Universitě.

Navečer jsme se sešli v liscannorském hostinci U hrocha. Zjištěné poznatky: Frivaé Gwarditová byla příjemná mladá dáma. Zajímala se o Monghyr a historii Wallimoru. Do hloubky studovala knihu Velká města starého světa. Tu sepsal roku 883 Maxilia Gortru, to náhodou vím, a

pojednává o velkých městech, mezi nimi o Trindindolu, Euferialu a Váles Dimorieli. Vlajky a praporce, spatřené při invokaci, mohly by se vázati k nějakému území jménem Kortos nebo Kartos, jedná se snad o pruh země někde mezi Wallimorem a Assuaenem. V Erkrachtu zuří občanská válka. Plavba po moři je možná do města jménem Gambledy, kde se v současnosti zboží z lodí překládá a skrze Wallimor převáží po souši. Mořské cesty kolem Erkrachtského souostrovní jsou zřejmě velmi nebezpečné. Podobnou vlajku by mohl užívat ještě západní Armiden, nebo Valden, ale shodli jsme se, že podobnost s těmito územími je čistě náhodná a zavádějící.

Budeme pátrat po tom Kortosu nebo Kartosu. Jedná se o jedinou stopu, kterou máme. Nejbližším cílem cesty tedy budou Gambledy.

Menhorian Blathel řekl, že na výpravu nevyrazí. On to vlastně neřekl, ono to nějak vyplynulo z jeho zádumčivého výrazu. Nevím, co se s tím výtečným chlapíkem děje. Bude to citelné oslabení nejen pro družinu, ale i pro družinové elfství obecně. Proto jsem také rád, že s námi pojede Cindren, i když se nemohu zbavit dojmu, že některým družiníkům se jeho přítomnost příliš nezamlouvá. Menhorian Blathel v podstatě přestal komunikovat - myslím si, že ho něco trápí.

V půl deváté večer Gerlod Moskyt, zástupce vůdce a voják, navrhl, respektive přikázal bojovou strategii družiny. Tedy postavení každého z nás v pevně dané formaci pro případ jakéhokoli střetu s nepřítelem. Je to velmi zajímavé. Když současné perfektně fungující rozvrstvené vedení družiny srovnám s tím, jaké bylo za časů Zemikosových, jdou na mě stále mdloby. Zemikosa neřešil vůbec nic. Dnes každý přesně ví, kde je jeho místo a jaký je jeho úkol. Worrel také vystupuje velmi sebevědomě, až mě tím, v dobrém slova smyslu, zaskočil. Není mi jasné, kde se to v tom elfu vzalo. Formace družiny je tedy následující:

čelo družiny - Růžička, Moskyt
druhá řada - Kierke, Worrel
střed voje - Hadriger, Bald
zadek - Grendell, Thogey, Dorn
pohyblivý úderník - Cindren

I přesto, že budu zřejmě pořád koukat na hobitova špinavá záda, respektive jeho zkrabatělé pačesy, připadá mi postavení z vojenského pohledu

velmi vhodně zvolené; obzvláště zadek bude nebyvale důsledně krytý. Gerlod Moskyt prostě nezapře armádní školu, která přináší zralé ovoce i do něčeho tak nevojáckého, jako je družina.

Vůdce rozdělil jeby - budoucí kořist. Zajímavostí je, že Rhaku Thogeyovi nepřidělil žádný, a tento stav bude trvat, dokud nevrátí do posledního měďáku vše, co rozkradl v kasičce u Chrámu Matky Nifredil.

Gerlod Moskyt, starosta obce, vyhlásil ještě v noci nové volby do obecního úřadu, neboť jeho starostování se nachýlilo ke konci. Do hostince byl přivolán Zemikosa, který je také občanem. Dle místní podivné tradice přišel v papučích, ačkoli jsou cesty zaváté sněhem a mrzne. Volba starosty obce je zde v Liscannoru prováděna veřejným hlasováním, kterému předchází proslovy kandidátů. Je to skutečně velmi zajímavé - člověk se hodně dozví o charakterech i plánech jednotlivých zúčastněných. Následně se vylosuje pořadí, jak budou lidé hlasovat. Pořadí proslovů je také losováno. Hlasujících občanů bylo pět, kandidátů čtyři. Já jsem se totiž svého práva být volen zřekl, protože se skutečně necítím pro tento post zralý jak po stránce zkušeností, tak po stránce loajality ke zmíněné obci. Navíc bych musel řešit některé nepopulární záležitosti, což by asi znamenalo všeobecnou vzpouru na jejímž konci bych byl souzen a jistě i odsouzen, čímž bych elfí věci mnoho nepomohl.

Worrel na svém schématu silového kruhu vyvěstil, kdo se stane příštím starostou, napsal to na papírek a požádal mě, ať to otevřu až po volbě. Jedná se prý o zkoušku funkčnosti věšteckého postupu. K tomu věšteckému postupu - Worrel přišel s inovací. Dříve věstil jenom z lejstra, ale dnes na lejstro rozhodí hrst předmětů s různými znaky či nápisy a postavení předmětů na schématu mu odhalí budoucnost. Ony předměty - to jsou například kamínky, mušle, ulity a podobně. Nosí je v takové dřevěné pikse, kterou nechce nikomu půjčit, ani mně ne.

Proslovy byly velmi zajímavé a proto uvádím stručný výťah z velmi chvatně zaznamenaných poznámek.

Grendell pravil, že ho všichni znají. Přináší nové myšlenky, je tu nový. Touží nastolit rovnost pro barbary. Elfové prý barbary utlačují.

Svůj proslov označil za krátký, leč úderný. Pochopil jsem, že údernost barbarových slov tkví v opírání se do elfů. Rovnost pro barbary je opravdu jedna z posledních věcí, po kterých toužím. Kde Grendella a v jakém slova smyslu všichni znají nevím, ale pro mě je stále tento muž, alespoň co se týče niterna, záhadou.

Gerllod Moskyt, dosluhující starosta, sdělil naslouchajícím, že vykonával úřad v tomto a minulém období, to znamená šest let. Vesnice pod jeho vedením vzkvétala a vzkvétá a obecní pokladna je plná. Jeho volebním trumfem bude dopsání všech novinek liscannorských do obecního listu. Nevím, v jaké bídě tonula obec před šesti lety a z toho důvodu nemohu její rozkvět soudit. Za tu dobu, co tu žiji, však nemohu jinak než konstatovat, že se situace rozhodně nezhoršuje, spíše převládá pocit opaku. Starostenské novinky chybí i mně, protože bych se mohl dozvědět více o věcech, které mě zajímají - například o Menhorianu Blathelovi. On sám o sobě totiž není příliš sdílný a já si myslím, že je nedoceněn. Skutečnost, že G.Moskyt spravoval vesnici šest let bez prohrěšku či zakolísání, je jistě velmi vážným argumentem pro jeho opětovné zvolení. Po Frynnu Konopkovi, který již zemřel, jsem od svého přistěhování do obce Moskyta považoval za další, tedy druhou místní přirozenou autoritu.

Zoltar Zemikosa prohlásil, že ho znají všichni. Není prý dobře oblečen, ale důležité jsou činy. Zemikosa dle svých slov nemůže říci, že G.Moskyt starostuje špatně. V obci je klid a bezpečno. Na druhou stranu ale kdokoli jiný by prý uměl vést vesnici lépe. Kdokoli dokáže napsat novinky a Zemikosa toto tedy nepovažuje za trumf. Především Zemikosa slíbil, že novinky dopíše a že je dopíše bez hrubek. Musím potvrdit, že Zemikosovi věřím, že kam přišel, tam si na něj pamatují. Osobně mám pocit, že mu vidím až do žaludku a jeho činů, respektive nečinů, jsem byl mnohokrát přítomen. Vyjádření, že Moskyt sice nespravuje obec špatně, ale každý jiný by to svedl lépe, mi vysloveně k Zemikosovi sedí. A že budou jeho novinky bez hrubek, považuji za závazek hodný nezměrnosti jeho osoby. To je tedy trumf k pohledání!

Bolbuch začal tím, že poděkoval G.Moskytovi za jeho dobrou práci a úsilí, které věnoval rozkvětu obce. Stav pokladny považuje za konsolidovaný a hodlá pokračovat v zmnožení

obecního jmění. Nehodlá však nikoho diskriminovat, a to ani pozitivně. Chce podporovat soudržnost obyvatel a vymáhat dodržování pravidel. Starostou by podle jeho mínění měl být někdo se zkušenostmi a léty. Míni podporovat výstavbu, místní mládež a obecní malotřídku. Nesouhlasí s tím, když starosta vesnice není v ní kontinuálně přítomen - slíbil tedy, že pokud bude zvolen, nevrátí se k dobrodružnému životu. V současné době se již dle svého vyjádření družinových výprav neúčastní a nechlastá, alespoň ne tak, jako dříve. Bolbuchův proslov byl pro mne velmi zajímavý. Narozdíl od ostatních uměl poděkovat a narozdíl od některých se nevymezoval. Že rozumí penězům, musím jen potvrdit. Mám dojem, že je věřitelem drtivé části Nurnské družiny. Jeho vize podpory vyjmenovaným oblastem je chvályhodná a náhled na diskriminaci akceptovatelný. Ano, také si myslím, že přítomnost starosty v obci je důležitá, ale ne takto striktně nezbytná, pokud je zařízení běh věcí v jeho nepřítomnosti. Že nepije je pozitivní a velmi mě potěšilo kladení důrazu na slova soudržnost a pravidla. Na druhou stranu ale musím zmínit, že Bolbuchovou skvrnou na cti zůstává, že je trpaslík a že přijal úplatek.

Poznámka: již delší dobu přemýšlím, kdo je horší. Zda ten, kdo úplatek nabídně, kdo úplatek přijme nebo osoba s vyhraněně neutrálním postojem. Myslím, že osoba, nabízející úplatek, je bezesporu nejhorší. U těch dvou dalších případů si stále nejsem jist.

Následující hlasování bylo také zajímavé. Grendell zvolil Bolbucha a já jsem dal hlas Moskytovi. Potom došlo ke zlomu, protože Zemikosa zvolil sám sebe, protože, jak řekl, dokáže být lepší než Moskyt. Myslím, že tím dokázal něco poněkud odlišného. Bolbuch hlasoval tedy také sám pro sebe a G.Moskyt chvíli zvažoval a potom zvedl ruku pro Bolbucha.

Trochu mi zatrnulo, ale myslím si, že Gerllod Moskyt se zachoval charakterně a v dané situaci velmi rozvážně. A Bolbuch, třináctý v pořadí, bude pro následující tři roky dobrým starostou.

Na Worrelově věštebním papírku bylo napsáno, že starosta bude vyvolen z lidského rodu. Nahlas jsem však přečetl, že starostou bude trpaslík. To jsem nemohl Worrelovi udělat, abych před těmi liscannorskými kverulanty zpochybnil jeho

věstecké umění, které se bude jistě jen zlepšovat. Papírek jsem potom rozzvíkal a polkl. Byl malý. Worrel mi potom vytkl, že jsem mu to neměl dělat. Já vím, lhát se obecně vzato nemá. Pro dobrou věc je to však povoleno.

Dnešní den byl skutečně velmi dlouhý.

5. chladen 1075

Gerllod Moskyt zjistil, že zítřka odplouvá na Gambledy loď jménem Okoun. Vůdce Worrel nařídil povinný nákup zásob v Nurnu.

Od Gerlloda jsem koupil štít pobitý uschlými ušima. Je velmi šikovný, uši jsou malé, zřejmě škřeti nebo hobitů. Od starosty Bolbucha jsem koupil tabák a ve městě dýmku. Ten tabák není rozhodně ledajaký.

Další informace: na moři poplujeme jedenáct až dvanáct dní. Zítřka v přístavu se k nám připojí elf Cindren. Starý Gwardit se do čtrnácti dní vydá na cestu do Trindindolu. Až osvobodíme Frivaé, máme ji předat právě tam. V Trindindolu. V Zakázané oblasti! Cindren má dekret, který nám umožní v elfově doprovodu vstoupit. Jestli se toho dožiju, poprvé v životě spatřím vnitřní Trindindol! Máwe di Trindin! Slavíky! Všechno se daří. Jsem šťastný.

6. chladen 1075

Je nás devět a desátý Cindren. Nastoupili jsme na Okouna. Loď je asi dvacet šest sáhů dlouhá, tedy o něco delší než Karpen, co jsme s ním pluli do Hoburgu. Na lodi je desetičlenná posádka, tři vojáci a kromě nás dalších deset pasažérů. Vypluli jsme kolem šesté večerní. Iemarlien Gwardit nám předtím na molu všem potřásl rukou a řekl "Naisúlee sajuva lanil yamar", což znamená "Ať se vítr opě do vašich plachet". To jsem nevěděl, to mi řekl Worrel. Tak dobře elfsky totiž ještě neumím.

Worrel rozdělil kajuty. Rozdělil kajuty rasově - tři barbaři do jedné, elfové a já do druhé a různorodý zbytek do třetí. To znamená, že jsem obecně považován za součást družinového elfství! Je to úžasné a byl jsem z toho upřímně dojatý.

Další poznámky: Botsman se jmenuje Brabec a Grendell má s sebou nehlášeného psa, který připomíná malého vlka. Máme nárok na snídani a večeři. V kajutách je teplo - topíme v kamínkách dřevěným uhlím.

Worrel řekl, že členství v Nurnské družině není povinnost, ale výsada. Cílevědomě si buduje a upevňuje autoritu.

Elf Cindren má na krku znamení řádu, jakéhosi Mantra Magne. O tom jsem nikdy neslyšel. Znamení v noci modře světélkuje, takže naši kajutu v noci zalévá tajemný namodralý přísvit. Cindren žhne ještě na jiných místech - na boku na opasku nosí nějaké světélkující kameny. Je to zvláštní, nezvyklé. K Cindrenovi ještě musím říci, že se každý den myje a upravuje si vlasy. Na to nejsme příliš zvyklí, natož u vojáků. Všiml jsem si, že někteří na Cindrenovy odlišnosti jízlivě poukazují.

12. chladen 1075

Před dvěma dny loď proplula kolem Kardamu, počasí bylo vlhké a chladné. Dnes už je příznivější vítr, ale zato se zkazilo počasí. Padá břednoucí sněh. Nevím, jestli jsem to už zmínil, ale Cindren je bratranec Frivaé. Seznámili jsme se s manželským párem a jejich dětmi, které si oblíbily Grendellova psa. Muž je úředníkem státu a státní zájem jej přinutil odstěhovat se do Wallimoru. Není z toho nadšený. Myslím si, že má nějaký škralloup.

14. chladen 1075

Na západě se z mlhy noří nevlídné merionské pobřeží. Spatřili jsme hradby Borginu. Tyčí se do neuvěřitelné výše. V životě jsem nic podobného neviděl. Loď pluje bez mezipřistání, což je velmi úsporné z hlediska času. Příznivé je také to, že plujeme po větru.

17. chladen 1075

Na lodi panuje uvolněná nálada. Asi je to tím, že se blíží konec plavby, ale i jinak byla cesta bez nějakých útrap či nečekaných událostí. S plavbou na Hoburg se to rozhodně nedá srovnat. Posádka ale začala projevovat jistou nervozitu. Na přídi byl obnažen šípomet, který dosud zakrývala těžká plachta. Námořníci i vojáci chodí po palubě ozbrojení. Často hovoří o Erkrachtu, jehož ostrovy leží směrem jižním.

Ve čtyři hodiny loď přistála ve městě Gambledy. Tedy abych byl přesný, jedná se o přístav Gambledami spravovaný. Gambledy leží asi dvacet mil ve vnitrozemí Wallimoru. Toto místo se ve skutečnosti nazývá Lygom. Velkému umně zbudovanému přístavu vévodí kamenná pevnost, za městem se tyčí hory. Je zde spousta doků, skladů a hostinců - rezidenční čtvrť je však malá. Lygom je přístav a obchodní překladiště.

Vylodili jsme se a vůdce zavelel vyhledat hostinec pro přenocování. V doporučeném hostinci U zlatého draka neměli pro naši skupinu dostatek místa, a tak jsme zvolili zájezdní hostinec U jabloně. Zítra budeme pěšky pochodovat na Gambledy. Není sice mnoho sněhu, ale vůdce Worrel rezolutně zavrhuje myšlenku nechat se někým za úplatu svězt. Nejspíš nechce, abychom zlenivěli, a zvykli si hned od začátku na ostré pochodové tempo.

18. chladen 1075

Ráno jsme vyrazili na pochod, ale záhy jsme přesvědčili Worrela a zastavili prázdný povoz. Deset zlatých není mnoho peněz a neuroúsáme si boty.

Kolem poledního jsme dorazili do cíle. Gambledy žijí čilým ruchem, to je znát. Ubytovali jsme se U malé studny; krčma je to slušná, čistá.

Poznatky: Wallimor je rozdělen do tří správních oblastí. Rochan je hlavním městem hluboko ve vnitrozemí, potom tu je Kaltor a Gambledy. Správcem Gambled je nějaký Lepej Věrný.

Hadrigern se neustále pídí po důvodech opalizace Cindrenových kamenů. Cindren od počátku není příliš sdílný, je věren trindindolským závazkům a doporučením, ale přesto po sklenici vína jsme se nakonec něco málo dozvěděli. Jedná se o azuriony, někdy též zvané Smarfaliovy kameny. Smarfaliovy kameny - kde jsem to jenom slyšel? Je do nich prý možné ukládat magickou energii ať již v surové formě či ve formě kouzel a čar. Proto opalizují; jsou nabitě trindindolskou silou.

U malé studny na Strážném náměstí zůstalo jádro družiny a Gerllod s Hadrigernem byli vysláni pro informace na gambledskou radnici. Poznatky následující: Před dvěma týdny dva mlčenliví lidé v barvách, to jest uniformách Kortosu, zajišťovali obchodní zakázku ve věci dovozu uhlí z Mlžných hor směrem na jih, přičemž nešetřili zlatem. Uhlí bude nakládáno v Lygomu na čtyřicetisáhovou loď jménem Bílá vlna. Mimo jiné zjištěno, že v Gambledách je značné množství pobořených či poškozených domů, k čemuž došlo prý vlivem zemětřasu. Průvodní znaky zemětřesení nejsou zdaleka nepodobné událostem, jichž jsme byli svědky nedávno v Gwendarronu, avšak ve značně větší intenzitě. Popisován černý sníh, zápach spáleniny a tak dále. Po události mezi lidem

pozdvihly aktivitu různé sekty, hlásající blížící se konec světa nebo nabízející spasení, mezi nimi i vzývatelé Amon-Súra. Kortosští z Bílé vlny vzývali právě tohoto boha a mimo uhlí zjištěno, že sháněli duše pro svou víru. Jakým konkrétním způsobem, zjištěno nebylo, avšak zřejmě šlo o nějaké přednášky a emotivní proklamace v nálevnách a po ryncích. Zajištěna spojka, ochotný jazyk - chlapec jménem Jeleb. Za úplatu byl pověřen sběrem dalších informací, které má přinést spolu s mapou Kortosu ke Studně, kde večer vystoupí Jižní hvězda. Jižní hvězda je nějaká místně známá hospodská tanečnice - všude po městě jsou vyvěšena její zvadla. Na obrázcích je však vykreslena jenom v hrubých rysech, ale je jisté, že v její kutálce bude alespoň jeden hobit. Zajistili jsme si vstup a dobrý stůl.

Worrel, náš vojvoda, odcválal na pronajatém koni do Lygomu, aby zajistil nějaké plavidlo do Kortosu. Doprovázel jej Cindren, protože nikomu jinému oslovenému se nechtělo. Zřejmě kvůli té Jižní hvězdě. Já jsem osloven nebyl. Byl jsem tomu nakonec rád. Upřímně vzato, taky se mi nikam nechtělo. A myslím si, že takto se Worrel s Cindrenem trochu blíže poznají a sblíží.

Hadrigern řekl, že azuriony se těží v Trindindolu. Ulévá se do nich takzvaná hlavová magenergie. Kameny jsou vybavováni příslušníci Mantra Magne a Radní gardy. To je skutečně velmi zajímavé!

Navečer, tak jak slíbil, přišel do hostince mládenec Jeleb a přivedl s sebou nějakého vysloužilého námořníka s dřevěnou nohou. Chlap se představil jako Kalipan. Plavíval se dříve na Brietě, což byla obchodní loď zajišťující pravidelné přepravy mezi Kortosem a Wallimorem ještě před Bílou vlnou. Je mu jistě přes padesát let a nohu má uříznutu nad kolenem. Všiml jsem si chybějících prstů na ruce a hlubokých žizev v obličejí. Tento muž řekl, že Kortos je na jihu nad Assuaenem a také že Assuaen je dnes součástí Kortosu. Jak může být něco součástí něčeho jiného, když je to nad ním - tomu úplně nerozumím, ale onen muž rozhodně nevypadá jako nějaký kdovíjaký myslitel. Kortos má jediný přístup jménem Jerez. Cesta trvá tři až čtyři týdny plavby, podle počasí. Dozvěděli jsme se doslova, že Kortos je sídlem boha Amon-Súra. Není mi jasné, jestli se jedná o božstvo, nebo o skutečnou osobu. Začínám mít dojem, že spíše to druhé. Kortoská krajina je

tvořena stepí a loukami, na západ zvlněnými. Bezesporu zajímavé je, že po Kortosu je omezen volný pohyb osob. Kalipan, abych byl přesný, doslova řekl: "Nelze tam svobodně cestovat. Zvláště elfové". Amon-Súr, respektive jeho takzvaní Vyvolávači, hlásají víru, která hlásá svět bez magie a že zosobněním magie jsou elfové. To se mi zdá směšné. Kde by byli elfové bez magie a kde bychom byli my bez elfů!

Dále od Kalipana vymámeno ve stručnosti následující: Moře ovládají čertranští piráti z Tol Meldonu. To je jeden velký ostrov jižně od Erkrachtu. V Kortosu se nehovoří obecnou řečí, ale hrdelní kortštinou. Amon-Súr je zároveň bůh a zároveň osoba, což potvrdilo můj předpoklad. On to byl, kdo přivedl kortoské do Kortosu. Kortosu prý vládne patriarcha. Pokud patriarchou není sám Amon-Súr, musí být tedy logicky už mrtvý. Podle Kalipana, který však byl v Kortosu naposledy téměř před deseti lety, stál tehdy v hlavě oblasti jistý patriarcha Theodorik. Tím Kalipanova výpověď skončila, protože kumštýři u pódia rozsvítili louče a začali ladit skřipky a vozembouch. Jak se ladí vozembouch mi však jasné není. Hospoda byla v mžiku narvaná k prasknutí.

Zatímco muzikanti ladili, přichvátal Worrel v patách s Cindrenem. Udýchaně přednesl, že Bílá vlna je skutečně velká loď, plující po vlajkou Wallimoru. Posádka je však vesměs kortoská. Odražení od břehů je plánováno za tři dny. Loď nepopluge sama - doprovodem jí budou další čtyři menší obchodní lodě a dvě válečná plavidla. Také zjistil, že Wallimoru vládne nějaký Melen, syn Evelýny, sestry Krochana. Panovník udržuje dobré vztahy s nějakými dvojčaty, která vládnu erkrachtskému Rudému ostrovu. K čemu jsou informace tohoto typu dobré, prozatím není jasné. Dvojčata se jmenují Zorbar a Barzor. Aby se prý Zorbar a Barzor odlišili, nechají si říkat Zorbar Sudý a Barzor Lichý. To považují za krajně podivné. Worrel rozložil nákes Silového kruhu a zadumaně věštil budoucnost. Sdělil nám však pouze toto: "Hmm. Pojedeme tam". Nejspíš měl na mysli Kortos, ne Rudý ostrov.

Cindren říká, že v Kortosu jsou magici pronásledováni a lapáni. Víra v Amon-Súra je prý silná a pro bezvěrce v Kortosu není místa. Kortos se vyznačuje velkou shánkou po vojácích. Toliko tedy k lygomským zjištěním. Kapitánem Bílé vlny je nějaký Žabrak. Cindren ladí k dobrou radu, aby se

elfové nazířti zamaskovali.

Vystoupení Jižní hvězdy je ladné taneční představení za doprovodu nepříliš nápadité hudby. Se skřipkami, guslemi a vozembouchem se žádné zázraky dělat nedají. Hvězda Jihu rytmicky chřestila tamburinou a chřestidly, která měla navlečena na nohách. Je pravda, že lidé tleskali a byli nadšeni, já osobně jsem však na vystoupení neshledal nic nevšedního nebo nápaditého a myslím, že ani mí spoludruzi. Navíc mi dojem neustále kazil slintající Kalipan, který neustále pokřikoval, že je to úžasně rytmické, že ta žena hezky hopsá a má krásný holý pupek. A když na celé kolo zařval, proč má zakryté ohanbí a kozy, zacpal jsem si uši a můj dojem byl nadobro pokazen.

19. chladen 1075

Ráno pod vedením Cindrena elfové nakoupili v nějakém krámku paruky, falešné vousy a barvy na tělo. Na Trindindolanovu radu se miní zamaskovat, ale myslím si, že to nemůže dopadnout dobře. Nevím, jestli elf, připomínající zvrhlého barbařih obojetnického prostituta, nepřitáhne více pozornosti. Kvitoval jsem s povděkem, že vůdce Worrel se podstoupit takovou nedůstojnost zuby nehty brání.

Nevím, co jsem to včera snědl, ale je mi dost mizerně. Následující záznamy do deníku činím tedy s jistým zpožděním, využívaje bohatých poznámek vůdce Worrela. Poznámky jsou velmi podrobné, za což jsem elfovi neskonale vděčný. Dokoupeno bylo takzvané assuaenské pouštní šatstvo, sestávající z dlouhého bílého kaftanu, velkého turbanu s možností krytí obličeje před polétavým pískem i nežádoucími pohledy, vysokých páskových bot po kolena a šerpy, a to v počtu čtyř kusů. Oděv bude použit pro případné maskování našich elfů. Od prodavače též zjištěno, že Assuaen se momentálně nachází pod správou Kortosu.

Další informace o Wallimorských poměrech: země není příliš jednotná. Po smrti krále Krochana severním državám panuje jeho sestra Evelýna společně se synem Melenem. Melen udržuje dobré vztahy s Rudým ostrovem a takzvanými Dvojčaty. Jižní území ovládá již zmiňovaný Lepej Věrný, osobní pobočník zesnulého krále. Je regentem, starajícím se o nezletilého prince Zorika. Dle Worrelova úsudku se jedná o typickou ukázkou přebujelého středozápadní

formy dělby moci, která namísto aby se sjednocovala pod nejsilnějším, štěpí se a upadá do bezmocnosti. S tím nelze než vřele souhlasit.

Po polednách se elfové převlékli do kaftanů a obzvláště Cindren pod roucho ukryl své nápadně opalizující azuriony. Následně proběhl přesun kumpanie do Lygomu na pronajatém povelu.

Gerllod Moskyt se ujal vyjednávání o přepravě na Bílé vlně, která se nachází ve stavu zmatečného nalodování. Worrel popsal situaci takto: čilý ruch, zmatek, šlendriánství, absence kompetentních lidí. Z toho důvodu se družina přesunula do hospody U fleku, kde měl dlít kapitán Žabrak a jeho zástupce Zakan. Žabrak zaneprázdněn obchodním jednáním, podrobnosti nejištěny. Kontaktován pouze Zakan, který přislíbil odvoz směrem Kaltor a Travert. O přístavu Jerez v Kortosu se družina z bezpečnostních pohybů nezmínila. Nazítří Bílá vlna odplouvá.

20. chladen 1075

Po ranním nalodění Worrel v poznámkách konstatuje, že zmatek na lodi nepolevil, spíše se zvýšil. Elf zmínil drobné hádky a vyjasňování si pozic mezi kapitánem a jeho zástupcem na straně jedné a jistým Kastorem a Bulurem na straně druhé. Čahoun Kastor a trpaslík Bulur jsou nerudní patroni v kortoských barvách, zřejmě asi hlavní nájemci Bílé vlny ve věci přepravy uhlí.

Nurnské družině byly vyčleněny dvě kajuty poblíž kuchyně, bylo však třeba je vyklidit. Do ničeho jsme se nemíchali, ačkoli se nedalo nevšimnout si neustálých konfliktů mezi botsmanem a kuchařem. Dvě kajuty rozděleny tradičně na elfskou a neelfskou - k naší elfí části přidělen ještě Gerllod, což je dobře. Myslím si, že jeho místo je skutečně spíše zde než tam.

Bílá vlna odrazila kolem desáté dopolední. Na molu došlo k nějaké menší šarvátce, kdy pět grobiánů nahánělo nějakou ženštinu, domáhající se vstupu na loď. Za pomoci Gerlloda byla žena vytažena na Bílou vlnu. Ženská oděná do pánských šatů se představila jako Serina, ale záhy v ní kdosi poznal Jižní Hvězdu. To jest onu tanečnici, po které tolik slíntal ten ubožák Kalipan. Worrel si poznamenal, že v nastalém zmatku si kapitán zapomněl vyžádat zaplacení za přepravu, což značí, že zřejmě poplujeme zadarmo. Serina je obecně chápána jako neobyčejně drzá a vlezlá bytost.

Flotila sedmi lodí si rází cestu k jihu. Grendell cvičí psa, kazí se počasí, prší. Čas trávíme v kajutách, zvracíme už všichni, kromě hobita Dwanyho, který má kachní žaludek. Panuje jistá domněnka, že kuchař je dobytek, ale mně osobně bylo zle ještě před naloděním, tak nevím. Spíš za to můžou ty vlny. Cindrenovi je zřejmě také nevoľno, ale stydí se to přiznat. Dává potají mimo kajutu.

22. chladen 1075

V elfí kajutě je, nestydím se to říci, nablito. O kajutě nečistých nemluvě. Worrel nařizuje, že zvrátky si každý po sobě musí pravidelně odklízet. Jak jsem rád, že Cindren má ty svoje voňavky. Ještě k Worrelovi - vrací se mu jeho nedolčená severská slabost - je na tom skutečně bídně.

Worrel z dlouhé chvíle sepsal seznam posádky a cestujících. K čemu bude dobrý nevím, ale pro zajímavost jej uvádím v plné šíři:

Posádka - šestnáct až osmnáct osob:
Žabrak - holohlavý kapitán lodi.
Zakan - zástupce kapitána a kormidelník.
Buratuša - olbřímí botsman severského zjevu s copem.
Ferino - nesympatický kuchař s lysinou a delšími kadeřemi po stranách.
Cedník - kuchařův přidavač.
Hráb, Zlatec, Hrubec a Čumil - námořníci.
Lábi Švestka - také námořník, ale hobit - proto zřejmě uveden zvlášť.
Zvratek - popsán doslova jako krollí budižkničemu.
Dále evidování čtyři vojáci z gambledské wallimorské posádky.

Cestující:

Kastor - vysoký člověk libující si v kortoských barvách, stále ozbrojen, odhadnut jako jeden z velitelů, naprosto nekomunikativní.

Bulur - trpaslík, opět oděný do kortoských barev a těžce ozbrojený, pravděpodobně druhý z vůdců. Worrelovu poznámku, že byl později zatčen, si budu muset nechat vysvětlit. Žádného zatčení jsem si nevšiml, ale je pravda, že jsem podpalubí opouštěl pouze s kyblíkem zvratků.

Loter, Jáma, Padřich a Kuka - kumpanie kortoských pod velením Kastora s Bulurem. Všichni kompletně se s nikým nebaví a tváří se nevražlivě.

Hurk a Hoblok - nějací lovci.

Zita a Jorik - žena kolem třicítky se synem. Upjatá škrobená dáma jedoucí za prací do Travertu jako

vychovatelka dětí jistého obchodníka se dřevem, pana Cepeniy. Prý se jedná o nějaké lokální velké zvíře. Jméno Jorik jsem už někde slyšel, ale nevím kdy a kde.

Serina alias Jižní Hvězda - bezprostřední žena bavící se s kýmkoli o čemkoli. Je neuvěřitelně vlezlá, ale vzhledem k její nepřilíživé vážené profesi její chování nebudí žádné zvláštní emoce.

Odpoledne se zdá, že si začínáme na vlnobití zvykat a postupně se nám dělá lépe. Hlídka hlásí "Plachty na obzoru!" a z výkřiků "Piráti!" a hotovení se posádky k obraně zjišťujeme, že flotila byla zmerčena. Čtyři lodě se však brzy bez boje obrací na útek. Jsme zřejmě příliš velké sousto. Worrel si poznamenal, že by se mohlo jednat o pirátské lodě Bakona Obránce nebo Momona z Erkrachtu, ale zároveň podotkl, že má v těch pochybných vládách každého erkrachtského pidiostrovníka značný nepořádek.

23. chladen 1075

Worrel se zneviditelnal a jal se pozorovat podezřelého kortosana Kastora skrze okénko. Ten člověk však, neznámo jak, Worrelu přítomnost pocítil. Elfovi se naštěstí podařilo bezpečně zmizet.

V devět hodin mezipřistání v Kaltoru. Jsme nuceni přihlásit se v pevnosti u jistého kapitána Ornalda. Gerllod neskrývá hnus a nazývá místní manýry za provinčácké. Dozvěděli jsme se, a podotýkám že úsečně a stroze, že budeme vyslýcháni, a to jednotlivě. Největší obavy panují z výsledku pitomého Rhaka Thogeye, který zřejmě vůbec netuší, kam a proč vlastně plujeme. Utvrzujeme si jednotnou verzi: Moskyt je Tening, předák společnosti ochotující se dřevem. Obchody uzavřeny s jistým Cepeninou z Travertu. My jsme zaměstnanci Teningovy společnosti, taktéž tedy obchodníci. Naši barbaři jsou ochranka.

Výsledky byly rutinní a zřejmě dopadly dobře. Zvláště Worrelova výpověď, coby komoditního specialisty pro severní oblasti se zaměřením na jantar a kůže, dodala našim slovům na důvěryhodnosti.

Gerllod Moskyt byl však znovu předvolán k dalšímu výsledku. Bílá vlna zůstala obsazena kaltorskými vojáky a posádce i cestujícím zamezen přístup. Rozložení na molu, dychtivě očekávající Moskyta, řešili jsme co dál. Worrel mi vysvětlil, jak to bylo se zatčením trpaslíka Bulura. Před dvěma

dny zde byla totiž vojskem vymetena svatyně Amon-Súra. Oficiální důvod: pro šíření náboženství v rozporu s wallimorskými zájmy. Drzý Bulur se po vylodění odebral do zmíněného chrámu se pomodlit a byl zatčen. Je nesporné, že by měl být pověšen nebo upálen. V tomto duchu mímím podat návrh kapitánu Ornaldovi, budu-li opětovně vyslýchán.

Po velmi dlouhém a napjatém očekávání, kdy jsme již začínali být na pochybách, se Gerllod Moskyt připojil ke zbylé části družiny, a to ve velmi dobrém, až rozverném rozpoložení. Řekl doslova: "Kapitán Moskyt se staral, kapitán Moskyt zařídil. Ukázalo se, že se dobře staral. Je to děsně zamotaný a složitý". To mohlo znamenat jistě mnohé. Moskyt převyprávěl svůj příběh, který shmu v kostce na následujících rádcích.

Je patrné, že Gerllod vsadil na vysokou kartu, avšak tento riskantní manévř mu vyšel. Rozhodl se přiznat barvu a nabídnout Ornaldovi služby Nurnské družiny. Situace je tedy následující: pod Assuaenem je moře plné zrádných mělčin a korálových útesů. Na východ od assuaenské poloostrova leží dosud neznámý a nezmapovaný ostrov jménem Zulharad. Před dvěma sty lety ze Zulharadu přišli Amon-Súrovi služebníci a postupně si podmanili Kortos a Assuaen. Assuaenská města Umbur a Alutunah, zakreslená v běžných mapách, leží dnes již pohřbena pod písečným příkrovem pouště. Zulharadští do zmíněných krajů přivezli otrokářství a Šakry. Šakry jsou svaté spisky, oslavující Amon-Súru; jsou základním písemným zakotvením víry v něj. Již dvě stě let probíhá vleklá válka mezi Amon-Súrem a Pánem Draků, jenž je dáván do souvislosti s Kortosem. Zřejmě se jedná o podobenství než o skutečnou regulérní válku. Popel, který padal z nebe, doprovázen hřměním, zemětřásem a čpavým smradem, v okolí Nurnu, a který v jižním směru až po Wallimor a zřejmě dále intenzivněl, je prý průvodním jevem povstanutí Amon-Súra. Souboj se chýlí k závěru. Toto vše je psáno v Šakrách. Amon-Súrovi přísluhovači verbují lidi, dokonce i zde ve Wallimoru. Z toho se dá usuzovat, že kortosští staví vojsko. S kapitánem Ornaldem bylo dohodnuto, že propustí Bílou vlnu a nechá zatknout dalších šest Kortosanů. Jediným, koho ponechá na svobodě, bude jejich vůdce, Kastor. Pro Nurnské potom bude snazší s ním navázat kontakt, nutný pro kortoský průnik. My na oplátku Wallimorským zajistíme současnou mapu Kortosu a další informace. Peněžní odměna nebyla řešena s tím, že

další podrobnosti projednáme v hostinci U Cardy kolem druhé hodiny odpolední. Ještě zjištěno, že příslušníci Řádu Amon-Súra si říkají Samaři.

Do hostince U Cardy, špeluňky nejhrubšího zrna, zavítal Ornald tak, jak slíbil. Dostavil se v utajení bez uniformy, doprovázen malým přičmoudlíkem jménem Al-Bútur. Tento jižan má na posádce na starosti assuaenské utečence a kontakty s jihem. Zná člověka, avšak naposledy s ním vešel v kontakt před třemi lety, to znamená že může být už dávno mrtvý, jménem Múrmur Matar, roditelého Assuaence, který žije poblíž Ali Sabathu. Jedná se o pastevece, vlastnictví velká stáda; kočovníka z pouště. Když se nám podaří s ním spojit, můžeme se dozvědět spoustu důležitých informací.

Aktivní verbování wallimorského lidu k rozmnožení řad stoupenců Amon-Súra je sledováno již dva měsíce. Al-Bútur se přiznal, že věří v Achmala. Vzhledem k tomu, že Ornald neprojevil žádné znepokojení, zřejmě víra v Achmala není vnímána kontroverzně. Ujistili jsme se tedy, že k zatčení kortosanů s výjimkou Kastora skutečně dojde. Ornald udal náš kontakt v Travertu - jedná se o nějakého pana Bastiena. Více podrobností prý není nutno znát.

Worrel vyňal schéma silového kruhu a vyvěštil budoucnost. Ženské na palubě jsou prý ve smrtelné konstelaci davýří. Nezačínat si s nimi nic. Zita a Serina. Dostaneš jinak tento onen lygoma. Srdce značí - dáno jest ptát se cyklu na cestu. Cesty naše inkognito vedou tak, jak námi chtěno. Cestou vše vyvrbit se jeví... Volně bych věštbu přeložil asi tak, že zmíněné ženy mohou trpět pohlavními chorobami, takže je nutné dodržovat zdrženlivost. Dále pojedeme na jih, stejně nám nic jiného nezbývá. Co dny další přinesou, to se teprve uvidí.

Vojáci opustili Bílou vlnu a povolili jí vyplout. Kapitán však odmítl s odvoláním na Kastora, který stále nebyl propuštěn. Je mu jedno, že máme všichni zapláceno, a chce plavbu na jih bez doprovodu ostatních lodí, zejména těch válečných, úplně zrušit. Navečer se nalodil propuštěný a hněvem brunátný Kastor a zavřel se s kapitánem Žabrakem, kormidelníkem Zakanem a botsmanem Buratušou do kajuty. Jejich jednání nebylo možné špehovat.

Zatím došlo k nepěkné hádce. Žárlivý

kuchař Ferino požádal Worrela, aby vyvěštil, zda je mu jeho žena věrná. Worrel se mu podíval na dlaň a potom mu z pro mě neznámého důvodu řekl, že je hajzl. Jelikož jsem cítil za povinnost se elfa zastat, byli jsme oba vyhozeni krollem Zvratkem.

V noci jsme se slezli v elfské kajutě a pozvali Zitu i Serinu. Byl to příjemný večer; pamětliví vůdcovy věštby, chovali se družiníci slušně. Přesto musím podotknout, že barbar Grendell se kolem obou žen až příliš nápadně motá, dokonce jim nabídl doprovod až ke dveřím jejich kajut.

Tímto však den neskončil - Worrel s Grendellem vyvěděli, že kapitán má hrozný strach vyplout bez doprovodu dalších lodí a chce všechny vyplatit a zrušit cestu. Worrel mu nabídl, že bychom mohli plout jako žoldáci, respektive ozbrojená obrana.

Na závěr ještě jedna věštba: "Cesta není bezpečná, ale přesto plout nám dáno jest". Co z toho plyne nového a vizionářského, vědí jenom bohové.

24. chladen 1075

Ráno jsem se omluvil Ferinovi za včerejší nedorozumění. Pevninu zbarvil nádherný východ slunce. Je zima a pára stoupá od úst. Na Bílé vlně se znovu zjevil Ornald s vojenským doprovodem a vedl blíže nezjištěný rozhovor s kapitánem Žabrakem. Kastor se mezitím vytratil do města. Jeho záměr také není známý; dá se však předpokládat, že se jednalo o něco nekalého. Po svém návratu Kastor trvá na okamžitém vyplutí. Je vzteklý a proklíná wallimorské jako magikouctívače. Řekl temnou věc: "Je s námi síla Amon-Súra, jehož síla nedovolí, aby tahle loď nedojela". A nabídl kapitánovi dvojnásobek ceny, když zajistí odrazení od kaltorských břehů ještě dnes večer. Kapitán souhlasil s tím, že budeme dělat ozbrojenou obranu lodí. Nabídl nám sto zlatých na hlavu a vrácení cestovného. Jedinou jeho podmínkou je, že požaduje, aby naše úderná síla byla patnáctihlavá. Nás je ale jenom deset. Budeme muset v Kalтору někoho najmout.

Gerllod Moskyt mě upozornil na omyl, kterému jsem podlehl. Nemáme sehnat pět lidí, ale patnáct lidí. Za každou hlavu dostaneme jednorázově zapláceno sto zlatých, ale od té chvíle budou tito muži spadat pod Žabrakovo přímé velení

a budou jím i placeni. Přesto bude třeba toto ještě přesně s kapitánem dojednat, protože mi není jasné, jaký žold těm mužům můžeme jeho jménem slíbit. Navíc je nasnadě, že nemůžeme jen tak pobíhat po Kalтору a srocovat davy - to bychom byli zřejmě velmi rychle zatčeni. Bude třeba zajít za Ornaldem, a to také z důvodu, aby tito muži byli víceméně v rámci možností provedeni. Nerad bych se dočkal toho, že najmeme chlapy, které Kastor skrze kapitána použije proti nám. Kastor je ten, co plavbu financuje, a přátelsky nám není nakloněn ani zbla.

Serina, ta vlnadná a vlná hvězda z jihu, se v kajutě nabídl, že nám ty muže sežene, ale učinila si nárok na polovinu províze. Nepříjemná byla už jenom drzost, s jakou návrh vyřkla. Myslím si, že je velmi nebezpečná. Je si svých vlnadů bezesporu vědoma a je jich ochotna využívat k jakémukoli pro ni prospěšnému účelu. Bojím se, že jejímu kouzlu začínám propadat. Již několikrát jsem se přistihl, že myslím na její ňadra, a přiznávám se, že mi ty myšlenky vůbec nejsou nepříjemné. Zdá se mi o ní i v noci, jak ležím zavalen jejím poprsím a nemůžu dýchat ani hýbat údý. Nedostává se mi vzduchu a jsem nasycen její kyprou vůní. Raději jsem se s tím spoludruhům nesvěřil, ale nejspíš nebudu sám, komu se o ní zdá. Musím se vystříhat jakémukoli kontaktu s tou ženou; cítím, že ona si velmi dobře uvědomuje, jak na své okolí působí a touží jej krůček po krůčku ovládnout a přizpůsobit k obrazu svému. Je zákeřná. Je živelná. Je smyslná... Když zavřu oči, z jemně fosforeskujících tmy se noří oblé hroty jejich bradavek. Stydím se za to, ale nemohu si pomoci.

Naštěstí jsme nechali Serinu Serinou a vypravili se do pevnosti za Ornaldem. Kapitán dal plánu souhlas a navrhl verbovat v hospodě U černé kůže. Mezi muži, které naverbujeme, budou i dva jeho vojáci; ke Kůži je přivede Al-Bútur. Smluvené heslo: "Ať zavře hubu, ten pes".

Proč se Černá kůže jmenuje právě tak a nejinak, bylo na první pohled zřejmé, když hostinský, tlustý umaštěný hromotluk s úplně černou kůží, ukázal na volný stůl v koutě. Usadili jsme se, objednali dva tucty pív, Worrel vylezl na stůl a rozhlásil, ať se hlásí dobrovolníci na Bílou vlnu. Zakrátko jsme měli na seznamu dvě duše - barbary Luka a Jabara. Další dobrovolníci však z neznámých důvodů nejevili zájem.

Po nějaké době ke stolu viklavou chůzí přistoupil nějaký plešatý stařík, představivší se jako

Strakapoud. Musím poznamenat, že velmi drzý a ziskuchtivý patron. Sděлил třesoucím se hlasem, že tady nikoho neseženeme, ať radši jdeme ke Slané kůži. Proč se tady kdejaká špeluňka jmenuje podle nějaké kůže, mi není jasné, ale možné je, že stařík si ji vymyslel a při své bezduchosti jej nenapadlo nic důvtipnějšího. Záhy se totiž nabídl, že nám dobrovolníky sežene sám, ale rozumí se, že za úplat. Usmloovali jsme jeho služby na tři sta zlatých a dozvěděli se i nějaké novinky. Po městě se šeptá, že po Bílé vlně jdou chlapi z Ruky tmy. Ruka tmy je loď čatranských pirátů. Ano, čatranských, ne čertranských, jak uváděno jinými zdroji dříve. Zdá se, že na důslednou výslovnost místopisných pojmů se v tomto koutě světa příliš nedbá. Proto se lidé tolik obávají služby na Bílé vlně. Říká se, že Bílá vlna je napakovaná, což přitahuje zájem osob s loupeživými úmysly. Měl jsem za to, že vezeme uhlí. Ale viděl vůbec kdy kdo to naložené uhlí? Bohové vědí, co mohou skrývat skladištní prostory na dně lodí. Kolem poledního se dostavili dva slíbení Ornaldovi muži Jerom a Semir a byli připsáni na seznam. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, o koho jde, a proč neznámí zájemci pokřikovali, aby ten pes zavřel hubu. Chvilí jsem si dokonce myslel, že urážejí Růžičku a miní hobita vyprovokovat k bitce. Jejich rozpačitý výraz však připomínal spíše Thogeye, když se probudí z hlubokého spánku a mžouravýma očima pátrá, kde se to vlastně ocitl. Byl jsem však i trochu duchem nepřítomný - zazdalo se mi, že jsem u vchodu zahlédl Serinu. Přivřel jsem na chvíli oči a už to tam zase bylo. Mám na mysli ty oblé hroty.

Strakapoud odněkud z města přivedl slíbené muže, bohům žel téměř samé kudůky a hobity, čímž mě tedy poměrně silně rozčílil. Mezi těmi špinavými přřavci je považován za autoritu nějaký Kemřík Jáňa. Jenom Mártý Skrk a Or Honispáč jsou lidé, nicméně takoví nemastní neslaní.

Na Bílé vlně Kastor dobrovolníkům nabídl za ochranu lodí hrazenou cestu do Jerezu a zpátky, jídlo a dvacet zlatých na den. Kemřík Jáňa se pokusil vynutit si přídavek. Na toho přizdíprda si dám obzvláštní pozor. Jedná se o klasický příklad hobitů nenasytnosti. Mužstvo je ubytováno v kajutách.

Kastor nám vyplatil slíbené a požádal ještě o jednu věc, a to za velmi tučnou úplatu osvobodit Bulura. Zde musím uvést jeden omyl -

Bulura jsem dříve označil za trpaslíka, ale ve skutečnosti je plemene lidského, jen malého vzrůstu. Musím však říci, že se na něm tedy příroda doslova vyřádila, když byl vyvržen z lůna matky tak strašně znetvořen. Bulur byl prý zatčen za to, že se zapletl do křížku s vojáky. Je však prý jisté, že nikoho nezabil a důvodem věznění je příslušnost k Amon-Súrovi. Je uvězněn v městské šatlavě a má být převezen do věznice v pevnosti. Kvapně jsme se poradili a nabídku přijali.

Opět jsme zašli do Kaltoru - Worrel s Gerllodem do pevnosti, a my ostatní k městské šatlavě, kde se pokoušíme předstírat zájem počítáním oken, sledováním okolí. To pro případ, že bychom byli sledováni proradným Kastorem či jeho špehy. Po návratu dvojice družinových předáků rychlý přesun k Jabloni, kde Gerllod nadšeně vykřikuje: "Fingáč!!!", objednává všem pivo a dychtivě mrká očima.

V devět hodin v noci se dostavil kapitán Ornald v patách s přičmoudlým Al-Bútorem, samozřejmě v civilním oděvu, a družiníkům, dychtícím po podrobnostech, sdělil, že všechno je schváleno, odsouhlaseno. Tedy. Kortosan bude o půlnoci převážen ze šatlavy do pevnosti vně města kolem malého lesíka nad řekou. Eskorta sestává z prověřených a o plánu informovaných mužů. Bulur pojede v poutech na koni, hlavu zakrytou kápí, aby se v situaci nemohl orientovat jinak, než sluchem. U lesíka provedeme fingovaný přepad eskorty a Bulurův únos. Konci vyprávění jsem nevěnoval pozornost, protože jsem opět spatřil Serinu. Hovořila u výčepu s nějakými místními. Mou mysl zaplavila závrať, propadal jsem se někam dolů, do temnoty.

25. chladen 1075

Lesík. Půl hodiny po půlnoci. Měsíc v úplňku, krajina zalitá stříbrosvitem. V údolí šumění řeky. V hlavě se mi zhmotňovaly obrazy, tiché výjevy z nesčetných hraničnických hlídek. Hraničníci na čekaně. Běhma obcí, zrcadlící hřeben horizontu. Pleskající bosé nohy běženců. V dále zesílil dusot koňských kopyt. Když se eskorta dostala do úderného dosahu, vyběhli jsme s křikem vstříc, třeskající zbraněmi o štíty a zbroje. Vojáci padali jako hrušky a řičeli bolestí. V jiných, klidných časech, bychom se mohli dát s úspěchem k divadlu. Někdo vzal Bulurova koně za uzdu a chvatnou chůzí, přerušovanou občasným během jsme se dali na ústup k přístavu, do bezpečí Bílé vlny. Asi po třech stech sázích někdo sňal Bulurovi kápí a ten

zaryčel: "Zupar!!!!". Nevím, co by to mohlo značit, ale nebylo to podstatné.

V jednu hodinu Kastor nevybíravě vzbudil kapitána Žabruka a ten okamžitě vzburcoval posádku. Odrazili jsme od břehu. Ve městě Ornaldovi muži dohrávali závěrečné dějství nočního tyjátru. Slyšeli jsme jejich výkřiky, plné hněvu. To už Bílá vlna pod plachtami útlou špicí mířila na otevřené moře. Grendell vytáhl měch kořalky, popili jsme a šli spát.

Ráno se pokazilo počasí. Bylo pošmurno a mlhavo. Kastor s Bulurem nám přišli poděkovat a nabídlí, že pokud s nimi poplujeme až do Jerezu, najde se tam pro nás práce. Vypadá to, že nám začal, alespoň v rámci daných možností, důvěřovat.

Byl jsem mezi těmi, kteří opojeni úspěchem navrhli Serině, aby zatančila a ukázala nádra. Sevfelo se mi hrdlo očekáváním, ale Jižní hvězda odmítla. Prozatím. Hodně se o jejich vlnadách mezi mužstvem mluví.

ACH...

*Ach, proč mi pořád hlavou loží
té vlně ženy zahrocené kozy?
Proč uvrhá mne do studu a do hanby
to její obnažené luzné ohanbí?
Proč utápím se z její vůně, ach
v trýznivých a snových mrákotách?
Ach pročpak tohle? Leda že by...
Ach...*

29. chladen 1075

Dva dny Bílou vlnu sužovalo nepříznivé počasí a rozbouřené moře, objevily se nové případy mořské nemoci. V předchozích dnech loď proplula kolem Tol Meldonu. Říká se, že na odvrácené straně ostrova leží Čatran, město založené erkrachtskými uprchlíky, kteří do těch míst přišli po smrti Ilsena a Hundry, erkrachtských krutovládů. Některý z námořníků mi doslova řekl, že ten bordel tam trvá dodneška. Čatran je prý svobodné město. Myslím, že oním označením svobodné mínil město nespoutané a bez řádu, líheň pirátů a kradačů. Mezi nejobávanější čatranské lodě patří Kladivoun a Lanová kráska - jsou malé, rychlé a obávané.

Dnes se vyčáslilo. Modrá obloha a slunce, které má citelnou sílu. Radost ze změny počasí posádce Bílé vlny ale nevydržela dlouho,

tedy do chvíle, než hlídka ze strážního koše nevyjekla: "Plachta!".

Nedlouho poté kapitán Žabruk svolal mužstvo a sdělil to, co někteří ostřílení námořníci již věděli nebo alespoň tušili. Loď, která se stále více přibližovala, byla nepochybně čatranská Ruka tmy. Napadlo mě maně, jak nás tak rychle dokázali objevit. Samozřejmě ve světle informací z Kaltoru, kde jsme na zájem pirátů z Ruky tmy byli varováni. Naše odplutí přeci bylo náhlé. Že bychom mezi sebou měli čatranského špeha? Nevím proč, ale zase se mi vybavila Serina. Tentokrát ale nebyla nahá. Byla zahalená v černém závoji a v ušních lalůčcích měla zaraženy náušnice z lidských zubů. Z mých zubů. Kapitán vydal rozkaz: "Šípy k šípomětům". Pochopil to každý. Z Ruky tmy, které velel jistý obávaný Rubruk Samostrom, začaly metače metat kameny, prozatím s nevelkou přesností. Přesto se loď pirátů s každým okamžikem blížila. Zalezl jsem tedy do kajuty, ozbrojil se a dopisuji deník. Aby kdybych náhodou padl, vše zůstalo zaznamenáno. Občas vyhlížím ven, kontroluji situaci, kdy už bude mít smysl hotovit se na palubu k obraně. Právě jsem si všiml, jak Rhak Thogey střílí z kuše do moře. Nemá šanci trefit loď, která je více než v dvojnásobné vzdálenosti jeho dostřelu. Numští napjatě čekají a mlčky pozorují barbarovo divné chování. Teď rozpáral hadr a omotal jím několik šípů. Z umaštěného tlumoku vyňal láhev oleje a bandážované šípy polil. Olej se rozlil po palubě. Ten Thogey je vážně šílenec, a co hůře, je svému bezprostřednímu okolí nebezpečný. Teď vytrhl křesadlo a směrem k nepřátelské lodi zahalekal: "Tak kterej z vás je největší cápek?". Hovádí jeden barbař. Beru luk a jdu se přidat, aby mě nepomluvil, že se schovávám. Tečka.

Když se loď přiblížila na dostřel, přidali se lučištníci k Thogeyově zatím neúspěšné palbě. Snažil jsem se dávat si pozor nejen na blížícího se nepřítele a jeho palbu z šípometu a metačů, ale hlavně na olejovou skvrnu na palubě a Thogeyovu manipulaci se zápalnými šípy. Od polovyspaného tlumoku, z jehož obsahu ještě mnohé zůstalo skryto a mohlo být potenciálně ve spojení s ohněm velmi nebezpečné, jsem se držel v uctivé vzdálenosti. Na Ruce tmy, přeplněné po zuby ozbrojenými mořskými vlky, se hotovili na zahákování. Několik mužů vyvleklo dvě lávky, zakončené háky. Střetu už se nedalo vyhnout.

Začal lítý boj. Shluk čekajících těl na

palubě Bílé vlny zasáhl první šíp z nepřátelského šípometu a doslova přibíl k prknoví tělo nebohého Balda. Mistr úkonář by řekl, že si ani neupšoukl. Olejová skvrna Thogeyova se smísila s krví. Začalo jít do tuhého, což znásobilo reciproční palbu střelnými zbraněmi. Zarn Hadrigem se skryl za stěžněm a zařval: "Sfaira ignea!". Mocné kouzlo zaneslo na nepřátelskou loď paniku, začalo tam hořet - zřejmě účinkem kouzla hromadné zkázy. Piráti však se nenechali vyvést z míry nadlouho a počali se srocovat kolem vytrčených lávek k vylodění. Všiml jsem si Hadrigema, jak prchá do podpalubí a dostal jsem těžký zásah šípem. Doplazil jsem se za ním, abych si v klidu stačil doléčit zranění, než nás definitivně zaháknou a vyheznou jako smrduté výkaly na Bílou vlnu.

Nepřátelé zahákovali naši loď, zaklesli lávky s háky a začali za bojového povyku hřeznout. Numští se hotovili k obraně u lávky blíže k přídí, posádka a najatí zoldáci se zšikovali u té druhé. Některá lana s háky se zaklesla do ráhnovi. V té době jsem již byl jakž takž ošetřen a přezbrojen a vyběhl z podpalubí, abych se přidal k našim. Piráti v dvou až třístupech dusali po lávce vzhůru, nedbajíce kymácení zaklesnutých lodic, tam, kde živou hradbu učinili zejména válečníci Gerllod Moskyt a Dwany Růžička. Až teď nám zúčastněným došlo, k čemu že byla lany zahákována ráhna - ze stěžňů Ruky tmy se po nich přehoupala úderná skupina ozbrojenců, která se záhy octla obranné kumpanii v zádech, čímž jsme se rázem octli v obklíčení ze všech stran. V mžiku se bojové srocení rozpadlo do kruhové obrany a započal boj muže proti muži, který znamenal nutné ztráty na obou stranách. Vnímál jsem zřetelně, že mnoho z nepřátel jsou rasy trpasličí, kudůcí nebo hobití, což mi vrátilo rychle vychládající bojovou morálku. Zejména mi tane na mysli souboj s kudůčím sekerníkem, který mě velmi zle zranil.

Ačkoli se situace na straně Nurnských zprvu jevila dosti nejistě, brzy se štěstěna přiklonila na naši stranu a nepřátelská formace se začala rozpadat. Válečnická hradba u ústí lávky nejen že nebyla vůbec prolomena, ale chlapi zatlačili piráty na ústup a sáh po sáhu se začali přesouvat po lávce na Ruku tmy. Na naší straně byl utlučen poslední nepřítel a letným pohledem mezi padlými na straně hájené Nurnskou družinou jsem nespasil žádnou známou tvář. Dalo se tedy předpokládat, že veškeré ztráty v krvavé skrumáži jsou na úkor kaltorských zverbovanců. Jak se situace na této straně Bílé vlny

vyvinula pozitivně, situace u druhé lávky byla o poznání horší. Ze zděšených výkřiků a hemžení se zdálo pravděpodobné, že piráti prorazili. Bylo to ale daleko a nebezpečí se nejevilo být akutně bezprostředním, proto jsme si my na palubě trochu oddychli a přerušili boje. Rozhlédl jsem se kolem sebe na hromady mrtvých těl, na ty zkrvavené hobití ksichty a kuní ksichty posekaných kudůků a trpaslíků, obludné držky krolů a další krvavé cáry lidí, kteří za živa udržovali podivné holporty s tou hnusnou verbeží. Tolik krve rozlité po palubě, vsávající se do bot a kožešin. A tehdy mě to napadlo...

VĚDRO

*Vědro
žiznivě oko
zbytnělý pupek světa
středobod vyšínutý země
po plnosti lačný
vysává ustrnulé šťávy bezhlavých
živocíchů
Vrazení do úrodného chřtánu
ze zpěněných
noří se z tekutin jakoby pozpátku
s vytrčenýma vzhůru nohama mrtví
okovy dlaní spoutání
žehnají tam, kde stojím já
příště zrozený
Pán Draků...*

Ta myšlenka mě posedla, doslova pohltila. U bortu jsem sebral prázdné vědro na mytí paluby a vyvlekl jej doprostřed mezi padlé. Prvnímu hobitovi jsem odřízl hlavu, zvedl jej za bezvládné nohy a rozšklebeným krkem, v té chvíli připomínajícím lačný chřtán tasemnice, jej do vědra zarazil. Grendell mé konání nevěřícně sledoval a úplně zapomněl na své okolí. I já jsem zapomněl na své okolí. Nevnímal jsem ani Grendella, středobodem země stalo se vědro, které přijímalo zpěněnou krev, finoucí se z torza hobitů náplavy.

Zpracovával jsem další hobití trup, avšak nemohl jsem si nevšimnout Seriny, tančící v ráhnovi s kuší. Ta žena, pomínu-li svůj osobní problematický vztah k ní, se mi jevila čím dál podezřelejší. U druhé lávky zatím došlo k obratu - některý z hierarchicky výše postavených pirátů zavelil k ústupu a odtažení přemostění. Nepřátelé okamžitě začali rozkazy plnit, muži na zádi se neodhodlali k průniku na nepřátelský škuner a zahájili palbu. Gerllod Moskyt s Dwanym Růžičkou však již pronikli hluboko do nepřátelského

území a probíjeli se stále dál. Z kajut vyběhl elf Worrel, přeběhl do zad oběma válečníkům a podpořil je magicky. Vlna nepřátel byla záhy prolomena a poslední skrumáž odporu se proměnila v krvavou bažinu. Ruka tmy byla dobyta.

Stále jsem se věnoval své práci. Nurnští kolem mě si lízali rány, když tu se vrátil Gerllod Moskyt a nazval mne krvemorcem. Byl jsem však natolik zaneprázdněný, že jsem mu nevěnoval mnoho pozornosti. Jen jakoby z duté dálky doznívaly k mým uším výkřiky plné nadšení a provolávání slávy Amon-Súrovi. Poznal jsem ryčný hlas Kastorův a hluboké přízvukování Bulurovo. Džber se konečně naplnil. Zaplavila mě vlna zadostiuchnění a požádal jsem Thogeye, aby vědro bafnul a pomohl mi s ním do kajuty. Myslím si, že vůbec netušil, co to neseme, a vůbec na nic se neptal. Podle mě je Rhak Thogey až neuvěřitelně blbý. Kdyby mu někdo řekl, ať sežere šneka, tak to bez rozmyslu provede a jeho mozku se tato informace vůbec nedonese. Svým způsobem to musí být šťastný tvor. Veškeré ty každodenní problémy, které život v tomto nepříteli uspořádaném světě přináší, jej míjejí bez povšimnutí. Potom jsem mu přikázal, ať sežene v kuchyni naběračku, a on prostě odběhl, jako by šlo o bojový úkol hodný pravého válečníka. Zašel jsem za Gerllodem, aby mi půjčil měchy, a měl jsem všechno potřebné náčiní pohromadě. Potkal jsem Serinu, jak ošetřuje zraněné, tak jsem se při té příležitosti nechal ošetřit také. Její doteky mi vůbec nebyly nepřijemné. Naopak. Vzrušením jsem se celý chvěl, musel jsem se jít záhy uklidnit do kajuty, jinak bych po ní snad skočil přede všemi. Hobití krev jsem v klidu přelil do měchů a uschoval v torně. Celé se to seběhlo podezřele hladce.

Když jsem se opět objevil na palubě, muži už odklízeli mrtvolu a snaželi se na hromadu zbroje a zbraně mrtvých. Někdo křičel, že byla ukořistěna lodní pokladna, ale tu zabavil kortosan Kastor.

Vyhledal mě Worrel a pozval si mne sváznou tváří na osobní pohovor do kajuty. Snažil se mi promluvit do duše, ale čím déle mluvil, tím více jsem nabýval dojmu, že jde pouze o to, aby ostatním dokázal, že jako vůdce má věci pod kontrolou. Řekl mi v kostce, že se mnou soucítí a rozumí mi, ale má i vyšší zájmy, kterými se musí řídit. Právil doslova, že "mé jednání bude prezentovat jako momentální zkrat a jako takový jej

bude prezentovat". S tím se nedalo nesouhlasit. Pokusil jsem se část viny svalit na Thogeye, protože mi opatřil naběračku a pomohl nést vědro, ale samozřejmě jsem s prezentací momentálního zkratu souhlasil. Ná závěr vůdce podotkl, že v cizím prostředí se toto už nemá opakovat.

Kapitán Žabrák vedl z můstku řeč k mužstvu. Bojovali jsme prý jako jeden muž, a tak dále, a tak dále. Potom řekl, ať si z kořisti každý vezme co chce, a hobiti se vrhli na hromadu zbrojí. Kastor kapitána doplnil, že muži z Wallimoru jsou praví válečníci a Amon-Súr prý vstoupil do našich srdcí. Pokud jej budeme následovat, staneme se lepšími. Do mého srdce vstoupil úplně někdo jiný a měl jsem s tím velkou potíž.

Zahlédl jsem v davu Zitu se Serinou, jak se na něčem v ústraní domlouvají s kuchařem Ferinem a potom začaly rozlévat chlast a nosit ho radostí burácejícímu mužstvu. Přitom provolávaly něco o hrdinech a zachráncích.

Mezi hobity, rozebírajícími zbraně a zbroje, se vztýčila obrovitá postava Rhaka Thogeye, jenž se domáhal odpovědi na podivnou otázku: "Vypadá tady něco lepšího, než najdu na trhu?", na což se mu pochopitelně odpovědi nedostalo. Alespoň jsem ji nezaregistroval.

Navečer byla uspořádána bujará oslava, ale ještě předtím si vůdce Worrel pozval na pohovor Serinu. O co šlo nevím, ale zřejmě zase o nějakou prezentaci momentálního zkratu. Nějaký námořník vytáhl skřipky a lidé se začali bavit, tančit, hulákat a nezřízeně pít. Serina, zřejmě rozjařená osobním pohovorem, se vrhla do davu a zvala lidi k tanci. Mezi spontánně tančícími námořníky se proplétala Zita, roznášející jídlo. Gerllod byl nějakým způsobem drzý, už nevím proč, jenom snad že se zastával nějakého hobita, Růžičky nebo kohokoli jiného, vždyť je to jedno - všechno je to stejná pakáz, a byl vyzván Worrelem na osobní pohovor do kajuty. Musím se přiznat, že jsem mu to přál. Dal jsem si žejdlík piva a čekal, až se kajuta uvolní. Měl jsem ještě nějakou práci.

Odlil jsem něco hobití krve do malého měchu a vytratil se na latrínu. Rozhodl jsem se nejdřív okusit, jestli jsem toho schopen. Báł jsem se, že vrhnu a všechno pokazím. A bylo to odporné, ale čekal jsem to horší. Pozřít tu hnusnou vazkou tekutinu není jen tak. Bylo mi poměrně zle, ale

obsah žaludku zůstal tam, kde má být. Příště už budu vědět, do čeho jdu. Byl jsem z té pro mne nové zkušenosti poněkud roztrpčen. Rozhodl jsem se tedy, že raději půjdu spát.

Mezitím se veselice rozproudila divokým tempem a mužstvo bylo ožralé jak dobytek. Našel jsem Worrela v bezvědomí, respektive ožralého a spícího mezi potácejícími se tanečníky. Táhlo to z něj jak z tuřínové palírný, tak jsem jej vzal za bezvládné paže a odtáhl do kajuty. Přitom jsem zahlédl Moskyta, zaklesnutého u bortu do Zity. Pěkný ptáček, ten Moskyt. Doma je to hotový morální kodex ve zlatém rámu, a jen co vytáhne paty, už se muchluje s kdekakou ženštinou. Lygom nelygom. Zaklesnutí do sebe sunuli se ti dva směrem ke kajutám. Pak jsem potkal ještě Rhaka Thogeye, zaklesnutého do krolla Zvratka, a to už se mi udělalo opravdu zle. Hodil jsem Worrela na pryčnu a zalezl na palandu. Byl to dlouhý a náročný den plný krve a osobních pohovorů.

30. chladen 1075

Zase se mi zdálo o Serině. Byla nahá a pomalu přízračně plula temnotou. Byl jsem také nahý, ležel jsem na zádech. Blížila se ke mně, plula nejasným prostorem. Chtěl jsem k ní vztáhnout paže, obejmout ji a přitisknout, ale údy jsem měl zcela zchromlé. Když se její tvář přiblížila k mé, nastavil jsem ústa k polibku. Její rty se rozevřely, odhalily rozeklaný rudý jazyk a ta žena příšerně zařvala. Procitl jsem, zbrocený potem. Serina zmizela, ale výkřiky zůstaly. Ve tmě kajuty jsem zřetelně zaslechl křik, byl naléhavý. Dole pode mnou chrápal Worrel, jinak jsme tu zřejmě byli sami. Vyšel jsem na palubu do černé noci, ozářené měsícem, a spatřil apokalyptický výjev. Všude se váleli ožralí spící muži poskládaní tak, jak upadli. Jen u kormidla stála Serina jako přízračné zjevení, vlasy jí vlály. To ona kormidlovala loď, s bravurností námořníka, sama obklopená šuměním mořských vln. Zase jsem zaslechl výkřik, přišel odněkud z kajut na zádi, byl suchý, přidušený. Potom se hlas odmlčel. Vrátil jsem se, natáhl kalhoty a košili, a s taseným mečem jsem proběhl na záď. U Zity se něco dělo. Zkusil jsem otevřít dveře, ale byly zajištěné zevnitř. Zabušil jsem. Pohyb uvnitř ustal. Začal jsem bušit jako šilený. Stále nic. Vedle mě se objevila Serina. Nevěřil jsem jí ani za mák a snažil jsem se držet tak, abych ji měl stále na očích.

Najednou otevřela Zita. Byla polonahá.

Vtrhl jsem do kajuty. To, co jsem spatřil, bylo příšerné. Vedle zvalené postele na zemi ležel v bezvědomí nahý Gerllod Moskyt. Otočil jsem se na Zitu a Serinu. Ta coura mi ledově řekla, ať si lehnou na zem. Odmítl jsem a Serina mě udeřila do čelisti. Pěst měla obalenou nějakým kovem. Zpoza dveří vyskočil cizí chlap, hromotluk. Rozhodl jsem se prorazit ven. Náhle se mi zatmělo před očima a ztratil jsem vědomí.

Procitl jsem na prknech paluby, kterou ozařoval měsíc. Za kormidlem stála Serina, klidná a tichá jako předtím. Měl jsem svázané ruce i nohy. Vedle mě ležel spoutaný Moskyt, stále nahý a s ochablým přirozením. Zita s cizákem v tichosti systematicky svazovali namol ozrále námořníky. Právě v té systematickosti bylo něco hrůzostrašného. Bylo mi do breku z té naprosté bezmoci, když jsem si uvědomil, jak Nurnská družina dopadla. Všichni se ožerou do nemoty, vůdce jako první. Moskyt, vůdcův zástupce, se nechá sbalit první ženskou a ta ho v posteli osouloží a příjedom zbijí a sváže. A nejvíc jsem v duchu zlořečil sám sobě, že jsem nebyl ostražitější. Jsme jedna hloupá namyšlená banda venkovských balíků. Jeden jako druhý. Rasa s tím nemá co dočinění.

Serina na můstku zažehla pochodeň, její prazvláště rudé světlo vyslalo signál do noci. Nedlouho poté jsem zesinal hrůzou. Na palubu se z nebe sneslo a přistálo obrovské černé stvoření s křídly. Na jeho zádech dřepěl jezdec, šedovlasý stařec.

Stařec, asi šedesátiletý muž statné tělesné konstrukce, byl oděný do zatepleného prošívaného kabátce s kapucí volně svěšenou na záda, pod nímž se zřetelně rýsovala drátěná zbroj. Ozbrojen byl obouručným kladivem, což byl neklamný důkaz jeho sveřeposti. Mužovo zjevení vyloudilo na tvářích Zity a Seriny úsměv. Serina se k němu vrhla, objala jej a políbila. Potom se rozešli po své práci.

Zita s barbařím kolohnátem přivlekli množství provazů a jali se systematicky svazovat spící muže. Pokud někdo projevil byt' jen sebemenší náznak pohybu, okamžitě mu dali přičichnout k malé truhličce. Zřejmě se jednalo o stejný uspávací prostředek, který nám musel být přimíchán do jídla a pití během oslavy. A Ferino, ten sprostý kuchař, v té zradě musel jet s nimi, to je jasné. Celý ten příšerný výjev ozařovala rudá pochodeň, teď již zapáchlá v držáku u kormidla.

Najednou jsem ucítil strašlivý puch. Otočím se ke Gerllodovi a vidím, jak mu do ksichtu zírá ona černá obluda, cení zuby a dýchá na něj. Nebýt starce, který přiskočil a okřikl ji, asi by mu ukousla hlavu až po pás. Stařík zařval: "Sig!", což zřejmě značí: "Fuji!". Sig, vy prasata, sig od Nurnských!

Zrakem jsem pátral po nehybných tělech, zda u někoho neobjevím nůž nebo něco podobného, čím bychom mohli v nestřeženém okamžiku rozřezat pouta. A skutečně, asi dvanáct sáhů ode mne jsem u pasu jednoho bezvládného námořníka spatřil rukojeť dýky, trčící z kožené pochvy. Soustředil jsem všechnu mysl na objekt svého zájmu a nůž se pomalu začal sunout ke mně. Stařec, kterého oslovují Cetler, vyštěkl příkazy, že každý, kdo se hne, musí být uspan. Je zřetelně znát jejich uspokojení, že mají věci pod kontrolou. Z rozhovorů jsem se dověděl, že čekají na loď jménem Jižní hvězda, a do té doby mají v plánu uklidit zboží. Jaké zboží není zřejmé, ale pravděpodobně jde o lodní náklad. A uhlí to rozhodně nebude.

Dýka se pomalu přisunula k mé dlani. Už už jsem po ní chtěl chňapnout, když tu z přímí vyskočila obezřetná Serina a zadupla ji nohou. V následujícím okamžiku už jsem měl kudlu mezi nohama. Úplně zesinalý hrůzou jsem vyslechl pohrůžku té ženské, že jestliže se ještě jednou o něco pokusím, už se na další slečnu podívám úplně jinýma očima. To jako že mi ufikne koule. Krve by se ve mně nadořezal. Ta svině!

Potom nám oběma, to jest i Gerllodovi, dala Zita čichnout z truhličky. Je v ní nějaký bílý prášek a strašně smrdí. Nadechl jsem se, zatočila se mi hlava, ale byl jsem stále při vědomí. Přesto jsem obrátil oči v sloup a předstíral paralýzu. Gerllod se zřejmě pokusil o to samé, ale jeho prokoukla. Rázem na něj skočil ten vysoký barbar a začal ho škrtit. Zřejmě je to nějaký Zitín milenec, nebo co, každopádně jeho nenávisť ke Gerllodovi je neskrývaná. Úplně vzteky vyšinutý chytil Gerlloda za pyj a zařval, že za to, na co se musel předtím koukat, mu ho užijne. Myslím si, že v tu chvíli bylo Gerllodovi skutečně ouvej. Naštěstí zasáhla Zita a rozkázala mu, ať těch prasečin nechá, že zajatec ztratí cenu. Potom Zita vlepila Gerllodovi pár facek a vrazila mu truhličku do obličej. Gerllod upadl do limbu. Ten hovězí barbar, řezač ohanbí, se jmenuje Krupec. Dobytek. A ta věta o ceně mohla znamenat

jediné - zamýšlejí nás prodat.

Zůstal jsem tedy sám, samotný při smyslech. Báł jsem se pohnout, zadnici staženou strachy. Tři hodiny jsem sledoval rudou zář pochodně, kterou občas příživovali nějakým magickým pískem. Sledoval jsem, jak obírají zajatce a všechno snášejí na hromadu na spodní palubu. Potom Krupec něco zmerčil na moři a ohlásil, že už jsou tady. Přirazily dvě lodě, z nichž na Bílou vlnu přeskákalo asi čtyřicet chlapů a začali se bouřlivě vítat. Pochopil jsem, že jedna z lodí je Jižní hvězda, a ta druhá Ruka tmy. Ruka tmy je ale uloupená, piráti provolávají slávu Cetlerovi, řvou, že o tom majstrštychu se bude vyprávět věky! Cetler velí pracem. Zaslechl jsem, že plujeme na nějakou jejich základnu. Vzhledem k tomu, že je Bílá vlna pomalá, dává příkaz, aby se muži opět nalodili a vyrazili napřed. Bílá vlna dorazí později. Cetler rozděluje muže rovným dílem mezi plavidla.

Myslím si, že poté, co Jižní hvězda i Ruka tmy opět zmizely v mořské temnotě, zůstalo na palubě Vlny tak patnáct nepřátel. Muži provedli detailní prohlídky, přičemž jsem přišel o všechny zbylé šperky a věci - pouze jeden malý prstýnek mi nechali. Malý šikovný prstýnek. Jak jsem si jej najednou začal cenit! Potom zajatce odvedli do kajut a zhasili pochodeň. Loď se ponořila do tmy.

Zavřený do barbařů kajuty, naslouchal jsem ve tmě oddychování ostatních. Na odporný puch barbařů přítomnosti jsem si brzy zvykl a snažil jsem se počítat a identifikovat muže po hmatu. Zdálo se, že jsme tu byli všichni - z nějakého důvodu jsme byli odděleni od ostatních námořníků a drženi pohromadě. Potom se probral Dwany Růžicka. Vysvětlil jsem mu situaci. Zaslechl jsem kroky. Přišla Zita, zavěsila ke stropu nějakou lampičku, ve které zažehla ten bílý smradlavý prášek. Oblbovadlo! Snažili jsme se nedýchat a jen co za ní zabouchly dveře, srazil jsem závěsnou lampičku hlavou a rozdupal ji. Rozvázali jsme si navzájem pouta a zajistili dveře na závoru. Zatímco jsme zbavovali pout ostatní družiníky, začali se více či méně překvapeně probouzet k životu. Během té doby, jejíž délku ve tmě nejsem schopen přesně odhadnout, jsem si spleť z provazů bijec, Růžicka se ozbrojil železnou lampičkou a Moskyt dřevěnou závorou. Další zbraně tvořily opasky. Někdo prohlédl okénko, ale zkonstatoval, že je moc malé, aby se jím někdo mohl protáhnout a navíc bylo rozbité - nešlo otevřít.

Nastala tichá leč vzrušená porada. Potřebovali jsme pořádné zbraně - naštěstí Worrel, který celý večer tvrdě prospal jako malé dítě, byl schopen zaostřit a tedy vypomoci magicky. Okamžitě zneviditelnil Gerlloda a Dwanyho, u Dorna byl neúspěšný, čímž Darkal Dorn byl z výpravy vyřazen. Byl domluven signál, neviditelní druzi vyšli dveřmi kajuty, které jsme za nimi zajistili závorou. Výprava pro zbraně začala.

Čas se vlekl jako hlemýžď, na konci jeho cesty však druzi přinesli dva bastardy, šavli, dva široké meče a kuši s deseti šípky. Vůdce přidělil zbraně, na mě zbyl široký meč. Cindren se přihlásil o slovo a řekl, že je schopen někoho doléčit. V podstatě byl schopen dát dohromady každého, kdo si řekl. Výtečný chlapík ten Cindren. Výtečná Nurnská družina. Zase se rozsvítil plamínek naděje. Bylo půl páté - bylo tedy třeba spěchat, než se rozední. Tma byla Nurnským výhodou.

Nevyrazili jsme všichni, někteří stále ještě dleli v hluboké dřimotě nebo byli oblbli a tedy nepoužitelní - například Rhak Thogey. Bylo nás tedy jenom šest - vpředu Dwany Růžicka a Gerllod Moskyt oděný do deky, za nimi já s Worrelem, na zadku potom Darkal Dorn a Cindren. Neslyšně jsme přeběhli po zsiřelé a temné palubě na zád. Tam po žebříku bylo třeba dostat se na horní palubu, kde bylo v plánu zajistit kormidlo. Ujely mi ale nohy a způsobil jsem hluk; naštěstí bez povšimnutí ze strany nepřátel. Zaslechl jsem hovor - nějakému Bíralovi právě kdosi udělal rozkaz k nošení zbytku zbraní k ostatním. Stáhli jsme se do chodby.

Nedlouho před pátou hodinou ranní došlo mezi družiníky ke vzrušené hádce, co dělat. Musím říci, že jsem vehementně zastával názor, že je bezpečnější nevydávat se všanc otevřenému boji na palubě, kde se promenovala ona černá obluda, kterou kdosi znalejší přírodopytu označil za erynii, ale špatloval jsem naději v boji uvnitř chodeb a kajut. Pokud bychom obsadili nějakou prostorou uvnitř u dveří a vedli obranný boj, mohli bychom bojovat dva až tři proti jednomu, kterého bychom nepustili skrze omezující dveřní prostor. Navíc bychom mohli objevit další zajatce a posílit řady. Tento názor se však netěšil všeobecné podpoře, zejména Gerllod Moskyt a Dwany Růžicka toužili prostě vyběhnout ven a bit se hlava nehlava. Poté, co mi Moskyt už nevím pokolikáté za mou existenci v družině řekl, abych držel hubu, jsem seznal, že s nimi rozumná domluva prostě není. Tento styl

argumentace je možná běžný u GKA, ale já jsem si na něj dosud nezvykl a pokládám jej za neakceptovatelný.

Dorn dostal za úkol projít namátkově kajuty, zda neobjeví nějaké bojeschopné zajatce, a hobit Růžička proběhl zpátky na zád, zda se někdo z našich, které jsme zanechali v barbaři kajutě, neprobral k životu. Zakrátko se hobit vrátil s posilou - přivedl Grendella a Zarna Hadrigerna. Mezitím, vyčkáváje Domova návratu, vykristalizoval plán. Byl prostý: Worrel zakouzlí a obdarí magickou rychlostí bijce Gerlloda Moskyta a Dorna. Pokud přijde Hadrigern, naloží stejně s Dwany Růžičkou. Na daný signál se vyřítíme na palubu. Bijci Moskyt a Dorn se vrhnou na erýnii, Růžička, já a Grendell vyběhneme na můstek a napadneme pannu Serinu. Zbytek se přidruží dle potřeb a možností. Byl to plán naprosto šílený, ale pro beznadějnost situace akceptovaný bez výhrad.

Krátce po páté se vrátil hněvem brunátný Darkal Dorn - všude prý čpí ty jejich podělané lampičky a udělalo se mu mdlo. Takže posily nebudou. Vyběhli jsme. Bohům žel, zase jsem nějak zakopl a přese mě přepadli ti, co mě následovali. Já nevím, co se mnou je; pořád se mi pletou nohy, když to nejmiň potřebuju. Zaslechl jsem nějakou poznámku o hraničnících a jejich sporných schopnostech honit hobity. Tím pádem se stalo, že Růžička doběhl k Serině sám a vrhl se na ni. Když jsme s Grendellem šťastně dosáhli můstku, spatřili jsme, jak Růža máchl mečem; ta šílená ženská meč jakoby podeběhla, čapla ostří rukavicemi a vytáhla hobita do protistrany. To jsem skutečně ještě neviděl! Vrhli jsme se na tu ženskou; já jsem vyplácal prsten, čímž moje magické schopnosti pro časy další klesly na úroveň tupého krolla. Serina evidentně zesinala, bleskurychle hmátla po opasku a metla pod nohy nějaký flakón. Okamžitě se můstek zahalil bílým čpavým čmoudem, ve kterém zmizela. Záhy jsme seznali, že musela užít nějakého kouzla, protože se zjevila v ráhnovi, kde si zřejmě v relativním bezpečí lízala rány.

Z můstku byl boj dole vidět jako na dlani. Gerllod s Dornem se řezali s erýnií, ale ta se po chvíli vznesla do vzduchu a zmizela v černočerné noci. Vrhli jsme se ke kormidlu a prudce otočil o několik otáček. Loď zaskřípěla a prudce se nahnula na pravobok, čímž několik mužů padlo na záda. Cítil jsem se jako kapitán Kierke, vládce moří! Bohům žel jenom na prchavý okamžik.

Cindren se vrhl ke Gerllodovi a začal jej léčit. Z dupotu nohou bylo patrné, že v podpalubí se něco děje. Otevřely se dveře, v temnotě za nimi se mihla Zita a naprosto jistě i to její barbaří hovořelo. Worrel odešel na Růžičkův popud hledat uspávací čmoudy - kdyby nějaké objevil, mohly by se hodit. Loď se zatím otočila do přijatelného kursu, tedy alespoň tak se mi to zdálo, a stabilizoval jsem tedy kormidlo provazem.

Náhle se z podpalubí se začali hrmout nepřátelé, někteří se hyperprostorovali přímo do zad Nurnským. Nastala krvavá jatka, obzvláště nebezpečně se situace vyvinula kolem Gerlloda - humpolácký barbar roztočil nad hlavou ostané koule na řetězu a zjevil se i Cetler s olbrýmími kladivem. Útočili jsme na stále další vybíhající muže zeshora, dostal jsem těžký zárub a musel se stáhnout. Dwany Růžička skočil do vřavy, přičemž strhl nějakého chlapa na zem, a začal se probíjet ke Gerllodovi. Všiml jsem si Seriny, která seskočila z ráhnovi přímo před Cindrenej a pustila se s ním do křížku. Ten, chudák, ozbrojený jenom kuší, ji začal tlouct pažbou. A ta ženská mu solila jednu ránu za druhou těmi svými ocovokovanými rukavicemi, jejichž údery jsem již měl tu čest zakusit na vlastní kůži v noci.

Gerllod Moskyt se dostal do beznadějné situace, obklíčili jej piráti a doslova jej utloukli. Obří podíl šel na vrub drsného starce Cetlera. Skočil jsem na pomoc Grendellovi, čímž jsem ztratil ve vřavě přehled. Jisto ale je, že soustředěný útok nepřátel se začal takřka v poslední chvíli rozpadat. Navíc jsme zaslechl, že v podpalubí došlo k nějaké potyčce, což mělo za následek, že další piráti již přítomným na pomoc nepřispěchali.

Šťěstí se přiklonilo na naši stranu, ačkoli na koho jsem pohlédl, z toho cákala krev. Poslední pirát padl, zbyla jen Serina. A ta děvka poslala další ranou pěsti k zemi Cindrenej, voják trindindolské armády! Seznam jejich hrdelních zločinů ještě není uzavřen a neustále se rozrůstá! Jsme na pokraji sil. Vypadá to však, že v podpalubí se osvobodili alespoň někteří z Kastorových mužů a teď bojují o holý život. To nám dává čas se nadechnout. Alespoň na chvíli. Smrt těm psům! Pohlédl jsem na nebe, které začalo viditelně světlát rodícím se úsvitem. Tam někde plachtí osamělá černá erýnie.

Záhy jsem seznal, že erýnie neplachtí. Už asi trpím bludy. Leží totiž mrtvá na palubě,

jedno křídlo má úplně odseknuté a přikrývá ji jako plachta tělo nebožtíka na márněm stole. Čumím na ni jako u vytržení. Kdo ji zabil? Nevím. Nejspíš nebožtík Gerllod s Darkalem Dornem.

Můj překvapený pohled sjel na Serinu. Nacvičeným chmatem jsem hrábl po luku. Nebyl tam. Není divu, vždyť jsme o všechny věci přišli. Nevím, co se to se mnou děje, ale jsem úplně mimo. Dorn se vztyčil s hrozivě napřaženou zbraní a Serina strnula. Najednou vyskočila do útoku, její pohyby děsivě zrychlené. Vrhla několik zřejmě otrávených dýk směrem k Dornovi a Růžičkovi. Oba padli jako podťatí a začali nepřítomně slintat. Vrhli jsme se na ni s mečem, rubla mě, vykryl jsem, rubnul tu svinu. Stál jsem před ní sám. Periferním viděním tuším v zádech Grendella. Je úplně vyřízený a lopotně se stahuje do ústraní.

Jsem sám. Zárub a ona vrací úder. Rána jako prase. Jdu do kolen. Upadám do mdlob. Bezvědomí.

Když jsem se probral, jsem zase svázaný. Spatřil jsem Grendella rozsekaného s vyvráceným bēlmem. Jak tu ženskou nenávidím! Pak pohyb. Probírají se další, také v poutech. Škvírami ode dveří prolíná čpavý čmoud. Čmoud zapomnění. Takže se dá předpokládat, že Kastorovi chlapi jsou v ještě horší situaci než my.

Serina a Zita a nějaký chlap, kterého jsem ještě neviděl, hrozivě posekaní, začali tahat sbalené věci, svou kořist, někam na před. Přes ksichty měli natažené šátky, aby nešli do kolen od toho svého smradu. Sledování situace, čekání na příhodný okamžik. Zdá se, že zbylí poslední tři a rozhodli se opustit loď v některém z člunů. Teď stahují kořist. Už pro ně nejsme zajímaví, nevšímají si nás. Soustředil jsem svou vůli na dýku ležící opodál a přitáhl ji k sobě. Mám skutečně silnou vůli. Dorn se přikutá k Růžičkovi a začal ho rozvazovat. Jen co přešli s dalším nákladem na před, vyskočili jsme pro zbraně.

Dorn s Dwany zaútočili, já jsem se vrhl ke kormidlu. Worrel začal něco kutit u nějaké mrtvolky. Odsekl jsem jištění kormidla a otočil prudce doleva. Loď zaskřípala a nahnula se. Potom jsem se rychlým během vrátil k našim kolem divoce pálícího Cindrenej. Tam v prudké bitce jsem záhy seznal, že Worrel oživil ghúla. Ghúli ochromující pařáty brzy poslaly ty hajzly k zemi, také Růža s Dornem už byli

opět na zemi. Kromě Zity ovšem, která začala mocně čarovat. Opět jsem se před ní objevil tedy osamocen a musím přiznat, že jsem to vnímal jako svou poslední hodinku. Šťastnou shodou náhod se podařilo překazit Zitiny kejkle a jí nezbylo, než zmizet. Neviděli jsme ji, zase se hyperprostorovala někam do ústraní, aby se vylízala z nejhorších ran. Dorn vstal, Růža stále v bezvědomí, přiklusal Cindren, našli jsme nějaké provazy a spoutali ty dva. Ghúl mrtev, naštěstí, tedy myslím. Neměl jsem čas ani náladu ho hledat. Dorn podřízl toho chlapa jako podsvinče, zbyla nám Serina. Zita někde kdesi. Pak se otevřely dveře a na palubu vyšel rozespalý Rhak Thogey. Úplně jsme na něj zapomněli. Celou noc prochrápal. Mocně zívá, promnul oko a zavyl: "Zase nějaký piráti?". Myslel jsem, že ho zabiju.

Worrel podřezal Serině šlachy na ruce. Prý aby byla boje neschopná. Neschvaloval jsem to. I když je Serina svině, Worrel zhanobil její krásu. Už nikdy nebude jako dřív. Nezejizvená. Čarokrásná. V hlubokém bezvědomí vypadala doslova étericky. Tedy až na tu krev všude.

Potom se odkudsi ze zádi zase vyloupala Zita, povstala u mrtvolky erýnie s rudou pochodní v ruce. Bylo patrné, že s ní cloumá hysterie. Vřískala, že chce volný odchod pro sebe a sestru, jinak tady všechno vyhodí do povětří. Druhou rukou zdvihla torbu z erýniina boku, naditou nějakými oválnými předměty. Někdo sykl: "Bomby!".

Darkal Dorn ale také nebyl z nejkřidnějších. Houkl na Zitu, že jestli udělá krok, podřízne Serině hrdlo. A drapl ji, bezvládnou, levačkou a začal ustupovat. Worrel se ujal vyjednávání, Dorn se doslova klepal vzteky a hlasitě prskal na všechny strany. Zita se začala sunout podél zdi k druhému burtu. Tam z podpalubí vylezly nečekaně dvě postavy. Rhak Thogey, který se mezitím došel zřejmě odít do brnění, a nějaký hobit, nejspíš kaltorský verbovanec. Zita položila na zem lahvičku a vyžádala si, aby ji někdo prolil Serině hrdlem. Hlupák Thogey se lahvičky vřele ujal. Začali jsme situaci zdržovat, protože Zitiny nervy byly očividně na pochodu.

Kdo měl ale také nervy na pochodu, byl dozajista Darkal Dorn. Protože najednou podřízl Serině krk a bylo to. Ten malý hobit polil Zitu vědrem vody a rudá pochodně zhasla. Kvapně jsme začali zdrhat. Zita zesinala a mrštila torbou o zem. Ozvala se detonace, která odhalila dokonale průřez

kuchyní a k našim nohám se rozletěly kusy Zity. Požár nebyl velký, poškození lodi zanedbatelné. Oheň se zanedlouho podařilo uhasit.

Ten hobit mě nepřekvapil. Pořád mele hubou. Je zvláštní, že čím je hobit menší, tím víc klapce ozubím. Navíc prohlásil, že hobití verbovanci jsou burani a nechce s nimi mít nic společného. Vzpomněl jsem si na Kahance. To byl ten hobit, co nesnášel, že je hobit. Proč hobiti nechtějí být hobity? Proč hobiti mluví o buranství jiných hobitů? Ne, že bych s tím nesouhlasil, ale připadá mi to z hobitího hlediska krajně zmatené. Ale faktem je, že hobití hledisko na tomto světě není podstatné.

Ze zadýmených zadních kajut se vyplazil Kastor a začal zvracet. Když si ulevil, pověřil hobita Růžičku, který se už probral z bezvědomí, aby podal hlášení. Růžičkovo hlášení bylo příslovečně stručné: "Všichni nepřátelé jsou mrtví". Kastor pochvalně pravil, že Amon-Súr bdí nad naší cestou. To nám bylo jedno, začali jsme se zabývat kořistí. Cindren odvedl Kastora z dohledu pod záminkou, že mu ováže rány. Zatím jsme do elfí kajuty dotáhli lodní pokladnu, obsah vysypali do dek a truhlici hodili do moře. Potom začalo rychle, leč systematické obírání mrtvých. Řekl bych, že v tomto umění Nurnská družina opravdu vyniká. Taky jsme se konečně dostali ke svým věcem. Ozbrojili jsme se, oblékli a tak podobně, a konečně jsme se zase cítili tak, jako včera. To znamená spokojeně a bujaře. Až na ty tři mrtvé družiníky, jejichž ztráta je a ještě bude citelná. Jejich smrt na nás zjevně dosud plnou vahou nedopadla.

Rozdělili jsme si věci po mrtvých, což je v Nurnské družině běžná procedura na uctění jejich památky. Vůdce Worrel přidělil vdově po Moskytovi, paní Lilien, jeden jeb z kořistného jako bolestné, které jí bude vyplaceno po návratu. Prý to slíbil a chápu to jako chvályhodný postoj. Vůdci ale evidence činí jistě potíže, protože se čas od času ptá, kdo nám taďy chybí a kde se vlastně fláká, když jeho záznamy jasně hovoří, že členů družiny je devět. Zatím se vždycky našel nějaký dobrovolník, který jej upozornil, že Lilien je v Liscannoru. Takže osm je správně. Plus Cindren.

Musím zcela jasně deklamovat, že ten nový hobit je drzý a neustále do něčeho kafrá. V kostce: všude byl, všechno zná, všechno umí. Rozumí vyjednávání, výbušnínám, výrobě lektvarů. Vystudoval nějakou universitu v Barrathu, což je v

Bořimsku. Jinak je to prachobyčejný hospodský, na to konto si chce otevřít hospodu v Nurnu. Nejvíc ho zajímá, jaké jsou podmínky vstupu do společenstva a kolik z toho bude mít. Pořád se s vůdcem dohaduje o nějaké podíly. A ten dobrák ho přijal. Teprve až na závěr se ten hobití pingl představil jako Otakáro Vesta. Otakáro Vesta - musím uznat, že jméno mu k jeho oťesné povaze sedne jako ulité. Jo, a taky se zeptal, jestli by mu někdo z nás za úplatu nechtěl dělat sluhu. Myslím, že právě pro takovéhle podivné existence se v Trindindolu začalo s upalováním.

Dwany Růžička byl vůdcem ustanoven jako zástupce po zesnulém Gerllodovi, na což řekl: "Hm".

Je hodně mrtvých na lodi, obzvláště mezi posádkou. Padl i kuchař Ferino, což znamená, že si budeme muset vařit sami a již není nutné Ferina podrobit výslechu. Svým úmrtím se zbavil podezření a dokázal tak svou nevinu. Zašili jsme tělo Gerlloda a Grendella do pytlů a připravili je tak k pohřbu. Hromadný obřad bude večer, do té doby se vyspíme.

Kapitán Žabrak vedl z můstku proslov, ve kterém všem vyjádřil vděk, obzvláště nám Nurnským, za záchranu Bílé vlny a hlavně našich duší. Dluží nám prý svůj život a duši. Potom vystoupil Kastor. Jeho řeč byla tradičně dlouhá a plná Amon-Súra. Byla věnována zejména Bulurovi, Kastorovu důvěrnému příteli, který také padl. Říkal něco o tom, že jsme přátelé a spolubojovníci, a že osud chtěl, abychom byli napadeni. Nepřátelé však neměli šanci, neboť za námi stál Amon-Súr, který nám nedovolil padnout pod magického jhem magického spánku. Nedovolil uzurpátorům, abychom skončili v otroctví čarodějníků. Bulur byl prý bratr a lev, skoroamonsúr, a jako takový se bil a padl. Amon-Súr však žije a povstane a přijde mezi nás. Nebojovali jsme, podle Kastora, nadarmo. No to doufám, že jsme nebojovali nadarmo!

Na závěr, když se konečně dostal ke slovu, promluvil i Worrel. Jeho řeč byla stručná: "Přátelé. Staly se strašné věci. Vzpomínám na padlé druhy. Nikdo na ně nezapomene".

Kastor požádal Worrela o soukromou schůzku. V zásadě šlo o to, že kdosi udal, že stojíme za rozkradením lodní pokladny. Peníze je tedy třeba vrátit a všechno bude v pořádku. Uplatit se ho

nepodařilo, tak jsme tu hromadu zlata tedy vrátili. Nemělo smysl se s ním dostat do křížku a šli jsme raději spát. Začínám nabývat dojmu, že Kastor nějakým způsobem ví o každém našem pohybu. Ještě jsem ale nepřišel na to, jak by to bylo možné. O zrádci v řadách Nurnských však nemůže být řeč. Škoda, že tu není Menhorian - ten je na takové záležitosti odborník.

Večer byl pohřeb. V zásadě obřad vedl Kastor a nesl se opět v duchu opěvování Amon-Súra. Potom byli mrtví naházeni do moře. Víím, je to strašné, ale bylo to tak. Otakárovi vůdce přidělil vychládající prýchnu po Grendellovi.

10. jarn 1075

Bílá vlna proplula kolem Nerenu, malého přístavu. Spatřili jsme město vystavěné na vysokých skaliscích; město je s přístavištěm propojeno mistrným kamenickým dílem - úzkým schodištěm vytesaným přímo do žulové horniny. Jedná se bezesporu o jeden z divů tohoto světa.

11. jarn 1075

Ráno kapitán navedl loď do travertského přístavu. Oznámil, že budeme kotvit do druhého dne a vydal pokyn k rozchodu. Bílá vlna zde doplní zásoby a prodá pirátskou kořist. Vyšli jsme do města. Po celém východním horizontu se táhnou divoké lesy. Travert je zablácená špinavá díra plná divoce vyhlížejících špinavých obyvatel, ovšemže po zuby ozbrojených. Zapadli jsme do první knajpy, kterou vybral užvaněný Otakáro, znalec přes putyky. Worrel pravil, že nastal ascendent vody a objednal si pečenou rybu. Nemohli jsme si nevšímnout železných klecí, rozmístěných po skupinách zdánlivě náhodně u zdí domů z vepřovic. Jejich obsah, špinavé a odrané osoby menšího vzrůstu a ještě divějšího zjevu, než místní lid, dával tušit, že tu kvete trh s otroky. V hospodě U jetele, tak se to tu jmenovalo, si k nám přisedl nějaký chlapík a objednal pro všechny pivo, a za to žádal informace - konkrétně kam plujeme a odkud, proč, a zda je na lodi místo. Vypadalo to velmi podivně, ale nakonec z jeho jinak poměrně přívětivého jednání vyšlo najevo, že je jenom přátelský a nepřilíš obratný ve vyjadřování. V zásadě se dovítí, že jsme žoldáci jako on a chtěl se chopit příležitosti k výdělku. Jak se zdálo, uměl to s mečem, tak mu Worrel nad rybí kostrou nabídl práci za cestovné a jídlo, což dotyčný vděčně přijal. Představil se jako Jerome Skuld a prozradil, že otroci v klecích jsou loveni v hlubokých lesích kolem Travertu a odvázejí se na

západní trhy. Zřejmě do Bořimska, což tedy ukecaný Otakáro urputně odmítl.

Potom jsme se vrátili na Bílou vlnu, protože v téhle díře nebylo do čeho píchnout. Po cestě byl spatřen Kastor v důvěrném rozhovoru s nějakým cizím chlapem před domem se zvláštním znamením, jež někdo přirovnal k zubu posledního z lidí. Jerome řekl, že v domě je svatyně Amon-Súra. Všiml jsem si, že Cindrenovi jeho assuaenský převlek ohromně sluší. Což se tedy rozhodně nedá říct o vůdci a Hadrigernovi.

Worrel se zneviditelnil a pokusil se Kastora sledovat. Dopadl ale úplně stejně jako tenkrát, to znamená nijak. Když se vrátil do kajuty, pravil, že už to zkoušet nebude. Kastor používá zřejmě nějaký druh magické ochrany. Ačkoli je to v jeho domovině zakázáno.

Teprve dnes jsem si vzpomněl na hobití krev, kterou jsem devěťadvacátého načerpal do mečů. Pochopitelně byla zkažená, sražená a plesnivá. V duchu jsem se proklínal a hodil mechy přes palubu. Holt pán draků se nekoná.

12. jarn 1075

Bílá vlna vyplula na poslední úsek cesty. Větrno, prší, loď se houpe a Otakáro ustavičně mele hubou.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*